

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 23. marts 2018 i sag nr. BS 160-233/2017:

A

...

mod

B

...

og

F

og

C

...

og

Aller Media A/S

Havneholmen 33

1561 København V

Sagens baggrund

Sagen vedrører A's påstand om erstatning efter erstatningsansvarslovens § 26, efter domme af henholdsvis 25. august 2016 og 24. november 2016, hvor de de sagsøgte blev dømt ved retten i Glostrup for uberettiget at have skaffet sig adgang til en række kendte personers kreditkortoplysninger, herunder sagsøgerens, med henblik på, at oplysningerne skulle benyttes til udgivelse af artikler i ugebladet SE og HØR.

Parternes påstande

Sagsøger, A

A har nedlagt påstand om, at de sagsøgte in solidum eller hver for sig skal betale kr. 250.000 til sagsøger med tillæg af procesrente fra sagens anlæg.

Sagsøgte 1, B

B har nedlagt påstand om frifindelse.

B har overfor sagsøgte 4, Aller Media A/S, nedlagt på-

stand om frifindelse.

B har over for sagsøgte 2, 3 og 4 nedlagt følgende selvstændig påstand: I det omfang de sagsøgte idømmes et solidarisk ansvar over for sagsøger, tilpligtes sagsøgte 2, 3 og 4 principalt solidarisk, subsidiært alternativt, at friholde sagsøgte 1 for ethvert beløb inkl. renter og sagsomkostninger, som sagsøgte 1 måtte blive tilpligtet at betale til sagsøger.

Sagsøgte 2, F

F har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiær betaling af et af retten fastsat mindre beløb end det påstævnte.

F har overfor sagsøgte 1, B, nedlagt påstand om frifindelse.

F har overfor sagsøgte 4, Aller Media A/S, nedlagt påstand om frifindelse.

Sagsøgte 3, C

C har nedlagt påstand om frifindelse.

C har overfor sagsøgte 1, B, nedlagt påstand om frifindelse.

C har overfor sagsøgte 4, Aller Media A/S, nedlagt om frifindelse.

Sagsøgte 4, Aller Media A/S

Aller Media A/S har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiær betaling af et af retten fastsat mindre beløb end det påstævnte.

Aller Media A/S har overfor sagsøgte 1, sagsøgte 2 og sagsøgte 3 nedlagt selvstændig påstand om, at sagsøgte 1, 2 og 3 tilpligtes solidarisk, subsidiært alternativt at friholde sagsøgte 4 for ethvert beløb, som sagsøgte 4 måtte blive pålagt at betale til sagsøger.

Aller Media A/S har overfor sagsøgte 1, B nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

SE & HØR bragte den 1. juli 2008 følgende artikel på deres hjemmeside:

" ...

A: Kærlighedsferie betalt af skatteyderne

[Foto af A]

A's kommentar til kærlighedsturen på skatteborgernes regning var: Øh...nå

Pressefoto

Tirsdag, 1. juli 2008 - 10:23 - af E

Den radikale politiker og TV-værten hyggede sig i Berlin og sendte regningen til de danske borgere

A og H hyggede sig gevaldigt, da de var på kærlighedsferie i Berlin.

Det oprindelige formål med turen var dog for A's vedkommende NATO-møder, som han skulle have deltaget i sammen med fem andre medlemmer af Folketinget.

Men de eneste møder, A dukkede op til, var øjensynligt stævnemøderne med kæresten H. I hvert fald optræder han ikke på de lister over delegationsmedlemmer, der rent faktisk var til stede under møderne. Det oplyser NATOs parlamentariske hovedkvarter i Bruxelles.

- Han har ikke skrevet sig på nogle lister, han optræder ingen steder på listen over delegationsmedlemmer, der rent faktisk var til stede, lyder det i en mail fra NATO.

A viste sig dog i al fald én gang i NATO-sammenhæng, nemlig til en middag på den danske ambassade fredag aften. H landede samme aften kl. 21.05. Derefter så de andre mødedeltagere intet til den radikale politiker.

Mens de andre delegationsmedlemmer svedte ved de officielle arrangementer i dagtimerne, slentrede A og H hånd i hånd gennem Berlin. Især var den hotte cafégade, Simon Dach Strasse, et yndet udflugtsmål efter deres hede nætter på byens natklubber.

- Det var ikke meget, vi så til A, siger en af de folketingspolitikere, som var med i Berlin.

Påstår han var til møder

På spørgsmålet om, hvorvidt A deltog i de officielle

møder i Berlin, og i stedet tilbragte tiden sammen med kæresten svarede han:

- Øh ... Nå. Jeg har været til møder i Berlin ... og ... øh. Jeg ved bare, at jeg har været til møder. Hvor har du det fra, at jeg ikke var til stede?

- *Fra NATO-kontoret i Bruxelles. Du figurerer ikke på de officielle mødelister.* - Nej, jeg har ikke skrevet mig på nogen lister. Det er ikke noget, man gør.

- *NATO fortæller mig ellers, at deltagerne skal skrive sig ind på en liste, så det derved registreres, at de fysisk var til stede.* - Det behøver man ikke.

- *Det vil sige, at man bare kan vade ind til et NATO-møde uden at blive registreret?* - Jeg kan kun sige, at jeg har været til møder i Berlin. Vi når ikke mere nu.

..."

A klagede over artiklen i Se og Hør til Pressenævnet, som den 28. oktober 2008 afsagde kendelse, hvoraf det fremgår af resuméet:

"

Klager - en person - klagede over en artikel i SE og HØR og på seoghoer.dk. Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

Internetmediet seoghoer.dk, hvori en del af de påklagede af artikler blev bragt, er anmeldt til Pressenævnet den 22. september 2008 efter medieansvarsloven § 8, stk. 1, hvorfor mediet efter denne dato er omfattet af medieansvarsloven, jf. lovens § 1, nr. 3. Klagebrevet er modtaget i Pressenævnet den 7. juli 2008 – før anmeldelsen af hjemmesiden. Da mediet således ikke var anmeldt til Pressenævnet på tidspunktet for klagens modtagelse, afvises denne del af klagen.

Det følger af medieansvarslovens § 43, stk. 1, at Pressenævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. § 34, og hvorvidt et massemedie efter reglerne i kapitel 6 (§§ 36-40) er forpligtet til at offentliggøre et gennæle. Spørgsmålet om strafansvar for mediernes indhold efter kapitel 3 (herunder §§ 12 og 14) henhører under domstolene, og nævnet kan ikke tage stilling til, hvorvidt [C] kan holdes ansvarlig for citaterne fra seoghoer.dk. Klagen realitetsbehandles herefter alene for så vidt angår artiklen i SE og HØR den 3. juli 2008.

Pressenævnet bemærker, at spørgsmålet om, hvorvidt straffeloven er overtrådt, henhører under domstolene og falder uden for nævnets

kompetence. Dette punkt behandles derfor ikke.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er massemediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives, er korrekte, jf. punkt A.1. På baggrund af mailkorrespondancen af 30. juni 2008 mellem SE og HØR og NATO lægger Pressenævnet til grund, at delegationsmedlemmerne skulle udtale sig under møderne eller indskrive sig på mødelister for at blive *registreret* som deltagere, men at dette ikke var et krav for deltagelse, og listerne derfor ikke kan anses for en fuldstændig oversigt over deltagere. [K] indskrev sig ikke på mødelisterne. [K] blev den 24. maj 2008 set af SE og HØRs medarbejder på et tidspunkt, hvor han efter dagsordenen – og egne oplysninger – skulle have deltaget i et møde.

Pressenævnet finder herefter, at oplysningerne om, at klager ikke optræder på listerne over delegationsdeltagere er korrekte. Nævnet finder videre, at overskrifterne “Kærlighedsferie betalt af skatteyderne” og ”... sendte regningen til de danske borgere” er SE og HØRs vurderinger på baggrund af de offentliggjorte oplysninger, og nævnet udtaler ikke kritik af overskrifternes formulering.

Oplysningerne om klagers manglende deltagelse i det officielle program kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesferringende for klager, og har derfor skullet efterprøves i særlig grad, først og fremmest ved forelæggelse for [K]. SE og HØR forelagde oplysningerne for [K], og hans kommentarer fremgik af artiklen, og navnet udtaler ikke sin kritik af SE og HØR for ikke at forelægge oplysningerne.

Pressenævnet finder, at SE og HØR heller ikke i øvrigt har tilsidesat god presseskik.

..."

I 2014 kom det frem, at Se og Hør havde haft en kilde hos Nets, som havde videregivet oplysninger om kendtes kreditkorttransaktioner, og i 2016 blev der rejst sigtelser mod Aller Media A/S samt flere ansatte hos Se og Hør og kilden hos Nets.

Anklageskriftet mod Aller Media A/S blev indgivet den 6. juli 2016 og mod B, D, E, I, F og C den 9. august 2016.

Retten i Glostrup afsagde den 25. august 2016 dom i straffesagen mod Aller Media A/S, idet sagen mod Aller Media A/S var udskilt, da Aller Media A/S havde tilstået.

Det fremgår af Retten i Glostrups dom af 25. august 2016 blandt andet:

"...
DOM

afsagt den 25. august 2016

Rettens nr. 15-6158/2016
Politiets nr. 0700-74216-00002-14

Anklagemyndigheden
Mod
Aller Media A/S
cvr-nummer 43325612

Anklageskrift er modtaget den 25. august 2016 og erstatter tidligere anklageskrift af 6. juli 2016.

Aller Media A/S er tiltalte for overtrædelse af

1.

straffelovens § 264 c, jf. § 263, stk. 3, jf. stk. 2,

som ejer og udgiver af ugebladet SE og HØR, under særligt skærpende omstændigheder, idet SE og HØR i tiden op til den 24. juni 2008 modtog og uberettiget udnyttede oplysninger om en offentligt kendt persons bryllupsrejse, som var fremkommet ved, at B, der var ansat i PBS/ IBM i Ballerup som systemoperatør, uberettiget skaffede sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger, hvorefter B udleverede oplysninger om bryllupsrejsen til SE og HØR.

2.

straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2,

som ejer og udgiver af ugebladet SE og HØR, under særligt skærpende omstændigheder og i forening med B, idet chefredaktør C den 24. juni 2008 indgik aftale med B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperatør, om, at B fremadrettet systematisk i firmaernes EDB- systemer uberettiget skaffede sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer, hvorefter B i perioden fra den 24. juni 2008 til primo 2012 ikke under 662 gange udleverede sådanne oplysninger til ansatte på ugebladet SE og HØR.

3.

straffelovens § 299, stk. 2,

som ejer og udgiver af ugebladet SE og HØR, ved at have ydet en fordel til B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperator

og i den forbindelse varetog firmaernes formueanliggender, idet daværende chefredaktør C den 24. juni 2008 indgik aftale med B om, at B i firmaernes EDB-systemer uberettiget skaffede sig adgang til en andens oplysninger, hvorefter B i perioden fra maj 2008 til primo 2012 i et større antal tilfælde udleverede firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer til ansatte på ugebladet SE og HØR, med henblik på, at disse skulle anvende oplysningerne til artikler, for hvilket B pligtstridigt modtog ikke under 430.000 kr.

...

Retten begrundelse og afgørelse

Aller Media A/S har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen er underbygget af de oplysninger, der er i øvrigt er fremkommet under sagen, herunder undersøgelser fra Nets, rapport af 23. juni 2014 udarbejdet af advokat-firmaet Stagetorn på foranledning af Aller Media A/S, og i øvrigt sammenholdt med forklaringerne fra J og L.

Det er derfor bevist, at Aller Media A/S er skyldig som anført i tiltalen og i overensstemmelse med erkendelsen.

Straffen fastsættes til 50 dagbøder på hver 200.000 kr. jf. straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2, tildels jf. § 264 c, og straffelovens § 299, nr. 2, nu stk. 2, alt jf. § 306.

Med hensyn til strafudmålingen har retten lagt vægt på karakteren af de begåede forhold, således at der er tale om overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 2, jf. stk. 3 – hacking under skærpende omstændigheder, og overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2, bestikkelse i den private sektor.

Retten har i skærpende retning lagt vægt på, at forholdene er begået systematisk over en meget lang periode og i meget stort omfang, og at der er tale om erhvervsmæssig anvendelse af de ulovligt indhentede oplysninger.

Retten har også lagt vægt på den krænkelse, som lovovertrædelserne har medført for de forurettede – ved at oplysningerne om private forhold er videregivet og i et vist omfang offentliggjort.

Ved udmåling af en bøde for et sådant forhold er det af betydning, at bøden effektivt skal have en afskrækkende virkning for virksomheden. Retten har dog tillige tillagt ledelsens efterfølgende reaktion betydning, da oplysningerne kom til offentlighedens kendskab.

Retten følger påstanden om konfiskation, jf. straffelovens § 75, stk. 2.

..."

Retten i Glostrup afsagde den 24. november 2016 dom i straffesagen hvor B, F og C var anklaget for:

1.
B

overtrædelse af straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2,

ved i perioden fra maj 2008 til primo 2012 som ansat systemoperator i PBS/IBM i Ballerup under særligt skærpende omstændigheder, og til dels efter forudgående aftale med ansatte på ugebladet SE og HØR, systematisk i firmaernes EDB-systemer uberettiget at have skaffet sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende ikke under 135 offentligt kendte personer, hvilke oplysninger herefter i et stort omfang blev udleveret til ansatte på SE og HØR, idet han ikke under 31 gange uberettiget nulstillede adgangskoden til EDB-systemerne for andre ansatte i PBS/NETS/IBM under disses accept eller viden, og herefter i ikke under 67 tilfælde anvendte disse ansattes adgang til ikke under 523 gange at søge i kreditkortdatabaser, som tiltalte ikke havde legitim adgang til.

2.
B

overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2,

ved i perioden fra maj 2008 til primo 2012 som ansat systemoperator i PBS/IBM i Ballerup, hvor han varetog firmaernes formueansvar, pligtstridigt at have modtaget ikke under 430.000 kr. for at have skaffet sig adgang til en andens oplysninger i firmaernes EDB-systemer, og herefter at have udleveret firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende ikke under 135 offentligt kendte personer til ansatte på ugebladet SE og HØR.

10.
F

som chefredaktør på ugebladet SE og HØR i perioden fra den 15. juni 2009 til primo 2012 under særligt skærpende omstændigheder at have medvirket til at overtræde straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2, jf. § 23, idet daværende chefredaktør C den 24. juni 2008 indgik aftale med B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperator, om, at B fremadrettet systematisk i firmaernes EDB-systemer uberettiget skaffede sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer, hvorefter B i perioden i et større antal tilfælde udleverede sådanne oplysninger til ansatte på ugebladet SE og HØR, idet F i forbindelse med sin tiltræden som chefredaktør blev orienteret om den allerede indgåede aftale med B og ikke gjorde tiltag for at stoppe aftalen, men aktivt lod aftalen fortsætte og i den forbindelse indførte nye

måder til at honorere B.

11.
F

som chefredaktør på ugebladet SE og HØR i perioden fra den 15. juni 2009 til primo 2012 at have overtrådt straffelovens § 299, stk. 2, ved at have ydet en fordel til B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperator og i den forbindelse varetog firmaernes formueanliggender, idet daværende chefredaktør C den 24. juni 2008 indgik aftale med B om, at B fremadrettet i firmaernes EDB-systemer uberettiget skaffede sig adgang til en andens oplysninger, hvorefter B i perioden i et større antal tilfælde udleverede firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer til ansatte på ugebladet SE og HØR med henblik på, at disse skulle anvende oplysningerne til artikler, for hvilket B pligtstridigt modtog ikke under 300.000 kr., idet F i forbindelse med sin tiltræden som chefredaktør blev orienteret om den allerede indgåede aftale med B og ikke gjorde tiltag for at stoppe aftalen, men aktivt lod aftalen fortsætte og i den forbindelse indførte nye måder til at honorere B.

12.
C

som chefredaktør på ugebladet SE og HØR at have overtrådt straffelovens § 264 c, jf. § 263, stk. 3, jf. stk. 2, under særligt skærpende omstændigheder, idet han godkendte, at SE og HØR i tiden op til den 24. juni 2008 modtog og uberettiget udnyttede oplysninger om en offentligt kendt persons bryllupsrejse, som var fremkommet ved, at B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperator, uberettiget skaffede sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger, hvorefter B udleverede oplysninger om bryllupsrejsen til SE og HØR.

13.
C

som chefredaktør på ugebladet SE og HØR i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2008 under særligt skærpende omstændigheder og i forening med B at have overtrådt straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2, idet C den 24. juni 2008 indgik aftale med B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperator, om, at B fremadrettet systematisk i firmaernes EDB-systemer uberettiget skaffede sig adgang til firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer, hvorefter B i perioden i et større antal tilfælde udleverede sådanne oplysninger til ansatte på ugebladet SE og HØR.

14.
C

som chefredaktør på ugebladet SE og HØR i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2008 at have overtrådt straffelovens § 299, stk. 2,

ved at have ydet en fordel til B, der var ansat i PBS/IBM i Ballerup som systemoperatør og i den forbindelse varetog firmaernes formueansvar, idet C den 24. juni 2008 indgik aftale med B om, at B fremadrettet i firmaernes EDB-systemer uberettiget skaffede sig adgang til en andens oplysninger, hvorefter B i perioden i et større antal tilfælde udleverede firmaernes kreditkortoplysninger vedrørende en række offentligt kendte personer til ansatte på ugebladet SE og HØR med henblik på, at disse skulle anvende oplysningerne til artikler, for hvilket B pligtstridigt modtog ikke under 70.000 kr.

..."

Der er under denne civile erstatningssag dokumenteret følgende fra straffedommens afsnit om "Sagens oplysninger":

"...

Denne sag drejer sig om den strafferetlige bedømmelse af fremskaffelsen fra edb-systemer hos PBS/NETS og videregivelsen til ugebladet Se og Hør af oplysninger om en lang række offentligt kendtes kreditkorttransaktioner i perioden fra juni 2008 til primo 2012.

Der er under sagen fremlagt hjælpebilag med oversigt over søgefunktioner hos NETS og dokumenteret fra 32 tekniske arbejdsrapporter udarbejdet af Nets Corporate Security Incident Response team indeholdende resultaterne af tekniske undersøgelser af 32 nulstillinger foretaget med bruger-ID ...17... og ..., der var bruger-ID for tiltalte B hos henholdsvis NETS og IBM.

Af rapporterne fremgår en beskrivelse af de foretagne nulstillinger af adgangskoder for andre brugere hos NETS, en beskrivelse af aktiviteten hos brugeren, efter at adgangskoden var nulstillet, og en sammenligning af denne aktivitet med den nulstillede brugers normale aktivitets- og søgemønstre, ligesom tiltalte B's brugeradfærd er beskrevet.

Der er endvidere dokumenteret mailkorrespondance og fremlagt udskrift af i alt 906 sms-beskeder og mails fra perioden fra den 16. juni 2008 til og med den 14. december 2011 med oplysninger om kreditkorttransaktioner vedrørende en række offentligt kendte personer.

Der er herudover dokumenteret mails for perioden fra den 25. marts 2004 til den 1. maj 2014 til og fra de tiltalte D, I og F.

Der er som bilag F-1-0-20 fremlagt rapport med en endelig sammentælling af oplysninger om kreditkorttransaktioner. Forsvarerne har ikke villet bestri- de, at der i alt er konstateret 906 kreditkorttransaktioner/oplysninger i perio- den fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2011, der er fordelt med 133 i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2008, 303 fra den 1. ja- nuar 2009 til den 14. juni 2009 og 470 fra den 15. juni 2009 til den 31. de- cember 2011.

Der er fremlagt i alt følgende 17 artikler fra Se og Hør med omtale af nogle af de offentligt kendte personer, der fremgår af de fremsendte kreditkortop- lysninger:

1) Bilag F-1-89-5, side 3-7 rapport af 13. maj 2016, Se og Hør - artikel om H. og A i Berlin, artikel fra Se og Hør 4. - 11. juni 2008 og webartikel af 1. juli 2008 og 2. juli 2008,

...

Vedrørende gerningsperioden i anklageskriftet og antallet af kendte personer samt navnene på disse er der dokumenteret følgende:

- Bilag F-1-21-3, side 9, rapport af 28. maj 2014, koster nr. 16 - mails Ber- ling, facebook-besked af 30. juni 2008, kl. 09.22 fra D til E.

- Bilag U-1-0-34-1, side 2, sms-besked af 3. juli 2008, kl. 09.10 fra D til E.

..."

Under denne sag er der endvidere dokumenteret en del fra forklaringerne un- der straffesagen som gengivet i Retten i Glostrups dom af 24. november 2016. Det dokumenterede gengives herunder fuldstændigt:

Fra tiltalte D's forklaring blev dokumenteret:

"...

De fik ikke direkte at vide, at de skulle holde sig inden for lovens rammer, men selvfølgelig skulle man overholde loven. Det lå som en naturlig ting, men det var ikke noget, der blev talt om.

I 2008 var der en tiptelefon. Den blev oprettet, før han startede som prakti- kant. Det var C, der indførte tiptelefonen. Der var et telefonnummer, hvor man kunne ringe ind med tip. De gav op til 10.000 kr. for at godt tip. Årets tip gav 100.000 kr., men blev aldrig udbetalt. Folk blev i Se og Hør opfordret til at ringe ind med tip.

...

C tog initiativ til et møde med B og tiltalte, efter tiltalte var kommet hjem fra Canada. Tiltalte skulle med til mødet, fordi det var ham, der havde haft den første kontakt til B.

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-129, side 3, rapport af 17. marts 2016, godkendt af Aller, men ej i rapportmateriale, mail nr. 13 af 16. juni 2008, kl. 13:12:25 fra D til C, hvoraf fremgår blandt andet: "Tirsdag d. 24 kl. 11 - møde med tipper D". Tiltalte har hertil forklaret, at det godt kan passe, at mødet blev holdt den 24. juni 2008, kl. 11.00. Det var tiltalte, der kontaktede B omkring mødet den 24. juni 2008. B havde på det tidspunkt ikke fået nogen penge endnu. Det var ikke normalt, at kilder kom til møde på redaktionen for at aftale honorar. Det fåregik på en lidt anden måde, når en kilde skulle have lidt ekstra for sit arbejde. Det var hans indtryk, at C var tilfreds med kilden. Det lå i luften, at der skulle tales om muligheden for at fortsætte samarbejdet og om, hvorvidt der kunne laves en fast aftale med B, men han husker det ikke præcist. Han syntes, at det var lidt underligt, at han skulle være med til mødet. Tiltalte havde aldrig været med til et sådant møde før. Mødet tog omkring 30 minutter. Det var C, der førte ordet. Det var C og B, der havde en dialog. Han sagde ikke noget under mødet. Det første punkt på dagsordenen var at få aftalt et honorar for tippet omkring bryllupsrejsen. Han mener, at tippet gav 20.000 kr. Der blev derefter talt om, hvorvidt der fremover kunne laves et fast samarbejde.

B skulle fremadrettet finde ud af, hvor og hvornår visse kendte personer brugte deres kreditkort. Se og Hør kunne herefter bruge oplysningerne til at finde dem, primært i udlandet. Der blev lavet en aftale. Aftalens var, at kilden selv løbende tjekkede kreditkorttransaktioner på, hvad han kunne, og derefter sendte oplysningerne til Se og Hør. Se og Hør kunne også bede B om at tjekke en bestemt person. Han huskede ikke, hvordan B fik oplyst, hvad det var for personer, han skulle tjekke. De talte ikke navne på mødet eller om, at det skulle være kongelige eller ministre, der skulle tjekkes. Tiltalte kan ikke huske, hvordan B fik en liste over kendte, men langsomt blev der opbygget en database over kendte.

Da de holdt mødet, vidste de godt, at der var tale om kreditkortoplysninger men de vidste ikke andet. Tiltalte vidste ikke, hvordan B gjorde det, og det talte de heller ikke om på mødet. B sagde, at han kunne se kreditkorttransaktioner via sit arbejde, men tiltalte husker ikke, om der blev nævnt, at oplysningerne kom fra databaser. De interesserede sig ikke for, hvordan B gjorde det. Det var målet og ikke midlet, det handlede om for Se og Hør. Det lå i luften, at B skulle videregive oplysningerne på sms, som det var foregået på turen til Canada.

Tiltalte blev bedt om at have kontakten til B, men han husker ikke, om det var på mødet eller dagene efter, at det blev aftalt. Det blev på mødet aftalt, at B skulle have 10.000 kr. om måneden for de oplysninger., han kunne finde. C's første forslag var 5.000 kr. om måneden, men det endte med 10.000 kr. Han var lidt usikker på, hvordan det blev aftalt, men det var ikke B, der krævede 10.000 kr.

Det blev aftalt, at honoreringen skulle ordnes, så det ikke fremgik nogle steder. Det var sorte penge.

...

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-66, side 3, rapport af 11. juni 2015, mail 1 fra D til C, mail af 4. juli 2008 fra D til C, hvoraf fremgår blandt andet: *"Jeg bruger efterhånden mit internet rigtig meget hjemmefra i forbindelse med jobbet - ikke mindst i kontakten med vores "guldkilde", som sender mig kreditkorttransaktioner på mails osv. Vh D"*.

Tiltalte har hertil forklaret, at det godt kan passe, at han har skrevet mailen til C. B fik ikke under sit rigtige navn på redaktionen. Når han kaldte ham for "guldilden", var det for, at C skulle vide, hvem der var tale om.

Han husker ikke, hvorfor han skrev, at han fik kreditkorttransaktioner sendt på mails. B sendte primært oplysninger på sms. Der havde også været enkelte mailkorrespondancer. Mailen til C handlede primært om, at tiltalte gerne ville have lønforhøjelse.

De første 5 måneder fik han ca. 1-2 sms'er om dagen med kortoplysninger fra B. Han vurderede indholdet af oplysningerne, og hvis der var noget spændende, gav han det videre til en chef eller leder, som bestemte, om der var noget, de skulle gå videre med. Det første halve år blev der skrevet 2-3 historier på baggrund af af de oplysninger, de havde fået fra B.

Der blev opbygget en viden om, hvilke oplysninger/personer B kunne finde, men der blev ikke skrevet noget ned før senere. B sendte en liste på de personer, han kunne tjekke. Hvis en chef kom og spurgte, om de kunne finde oplysninger på en given person, kunne de se det på listen. Han vidste, at B kunne tilføje nye navne på listen, men ikke hvordan han konkret gjorde det. Han vidste, at B skulle en proces igennem, som var svær. Han fik fornemmelsen af, at B samlede til bunke og kun søgte nye navne på et givent tidspunkt. B fortalte ham, hvornår det

tidspunkt var, og tiltalte videregav den besked til de andre. Han havde indtrykket af, at B havde lettere ved at gøre det på nogle tidspunkter frem for andre, men han tænkte ikke nærmere over, hvilke metoder der blev benyttet.

...

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-5, side 2, rapport af 14. oktober 2014, mail D/ Se og Hør medarbejdere på redaktionen, mail af 5. marts 2010, kl. 13.30:40 fra D til L, P, J, Q, R, K, S, F, U, V, X, E og Y, hvoraf fremgår:
"Vores tipper kan gå ind i morgen og lede efter nye navne i systemet (kreditkort). Og KUN i morgen. Det er svært og risikabelt at gøre løbende for ham. Hvis i har nogle nye navne, som er aktuelle lige nu, og som det vil være godt at have kreditkortoplysninger på, så giv lyd a.s.a.p D".

Han vil anslå, at der i perioden 2008-2010 blev skrevet 20-25 artikler i Se og Hør ud fra oplysninger, de havde fået fra B.

...

Det var en chef, en mellemlider, redaktionschef eller nyhedschef, der afgjorde, om man måtte forfølge et tip om kendte, der opholdt sig i udlandet. Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-58, side 2, rapport af 10. juni 2015, E.

- korrespondance omkring A i Rom, sms-besked af 5. juli 2008, kl. 17:00:55, fra D til E, hvoraf fremgår: *"Jeg har snakket m. L. A er i Rom. H har handlet i lufthavnen kl. 15. OG jeg har tjekket at der gik et fly til rom kl. 16. Endnu en romantisk ferie?"*.

Tiltalte har hertil forklaret, at det var en oplysning, han havde fået fra B.

Tiltalte blev foreholdt samme bilag side 3, sms-besked af 5. juli 2008, kl. 17:40:54 fra D til E, hvoraf fremgår *"Jeg fatter dem ik. Du skal da til rom mand"*.

Tiltalte har hertil forklaret, at ledelsen tog en beslutning om, at der ikke skulle sendes en journalist til Rom på baggrund af tippet. Det var E's historie, og derfor skrev han sådan til E. På det tidspunkt var E med inde over kilden.

Tiltalte blev foreholdt samme bilag side 4, sms-besked af 5. juli 2008, kl. 18:25:47 fra D til E, hvoraf fremgår: *"Han synes vi skal vente på flere transaktioner. Det bliver jo hurtigt dyrt siger"*

han. Jamen så tag dog nogle chancer for guds skyld. Har sms.et til ... uden svar".

Tiltalte har forklaret, at ... er C. Han og E havde bare en diskussion om turen til Rom. Han ved ikke, hvem "han" er i mailen. Det var nok en anden chef på radaktionen, men ikke C. Normalt ville man ikke tage chefredaktøren med ind over sådan en beslutning, men gå igennem en anden, som så kunne gå videre til chefredaktøren.

Tiltalte blev foreholdt samme bilag side 6, sms-besked af 6. juli 2008, kl. 11:36:56 fra D til E, hvoraf fremgår:

"C vil ikke sende nogen derved.L ringede lige. Hmm. Mærkeligt. De vil skrive en historie om det hjemme fra. Selv om vi intet bevis har for at de er sammen. De kan evt. ringe til C hvis du følger du har noget at gøre i italien hehe."

Tiltalte har hertil forklaret, at der skulle skrives en historie hjemmefra uden at sende en journalist til Rom. Han mente, at det var bedst at tage derved for at få tippet bekræftet, før historien blev skrevet. Han husker ikke, om det var noget, han talte med C eller L om.

...

Det var B, der havde lavet listen over kendte personer, som B kunne søge oplysninger på. Se og Hør skrev om de kendte og dem, der var kendte på tv i en bestemt periode. Der var ikke personer, som de ikke ville have på listen, men der var nogle, som de ikke mente, var interessante.

Tiltalte blev forevist bilag U-1-0-33, side 1 og side 3, rapport af 4. juni 2015, kendisliste fra B til D, mail af 10. februar 2009, kl. 22:37 fra B til D hvoraf fremgår : *"Hi D. Her er seneste liste, nyeste navne er: Z, Æ, Ø, Å, AA, Hilsen - B"* samt liste med 114 navne.

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-62, side 2, rapport af 10. juni 2015, E - navne til kreditkortkilde 2008-2009-2010, mail af 29. september 2008, kl. 14:30 fra D til C, cc. J, K og L, hvoraf fremgår *"Emne VIGTIGT - NYE NAVNE TIL KILDE. Hey. Vores kreditkortkilde har indtil i aften kl. 24 til at finde nye navne, som vi ikke har i forvejen."*

Tiltalte har hertil forklaret, at der ikke var nogen liste i papirform på det tidspunkt. Den kom først senere.

...

Da F blev ansat som chefredaktør, blev han oplyst om B som kilde. Det var tiltalte og E, der fortalte ham om det på hans første arbejdsdag. Da det var en aftale, C havde lavet, syntes de, at det var på sin plads, at F fik det at vide, så han kunne tage en beslutning om, hvorvidt samarbejdet med B skulle fortsætte eller stoppe.

F kom udefra, og de kendte ham ikke i forvejen. Det lå latent i luften, at I var blevet orienteret af nogle af de andre chefer. Det var hans fornemmelse, at L havde informeret I.

E og tiltalte fortalte F om kilden, som kunne levere kreditkortoplysninger, og de fortalte F, at det var tiltalte og E, der havde kontakten til kilden. F skulle tage stilling til, om de skulle fortsætte med at benytte kilden. Der var ikke andre faste kilder på det tidspunkt, som de syntes, at F skulle vide noget om. Han husker ikke præcist, hvad de fortalte til F. De informerede F på et overordnet plan og ikke så detaljeret. Han husker ikke, om honoreringen af kilden overgik til F, eller om L fortsatte med det, indtil de flyttede ud i det nye hus.

Tiltalte mener ikke, at F kommenterede på det med kilden, udover, at de skulle fortsætte med at bruge B som kilde. Det var ikke alle på redaktionen, der kendte til kilden. Der var snak i krogene om, at der var en kilde, som kunne finde oplysninger, men de kendte ikke hans navn, eller hvem han var. Hen ad vejen og med årene var der flere og flere, der fik kendskab til kilden.

Man regnede med, at oplysningerne om kilden blev i den kreds af personer, som var bekendt med ham. I 2010 var man oppe i Aller hierakiet blevet banget for et eller andet, som gjorde, at samarbejdet med B skulle stoppe. Der blev opdigtet et stop, som F i sommeren 2010 fortalte om på et stående redaktionsmøde. F fortalte, at man havde haft en kilde på Se og Hør, som nogle kendte til og andre ikke, og at samarbejdet ubetinget var ophørt. I virkeligheden var samarbejdet ikke stoppet. Der var en mindre kreds af personer, der bestod af F, J, L, E og tiltalte selv, som fortsat kendte til og brugte B som kilde. Det skulle holdes hemmeligt for den øverste ledelse i Aller, at de fortsat brugte B som kilde. Det var vist den sorte aflønning af B, der gjorde, at ledelsen ville have, at det skulle stoppe. Han tænkte ikke over, om det var noget strafferetligt, der var årsag hertil.

...

Tiltalte blev foreholdt samme bilag, side 3, mail af 21. marts 2011, k. 21:41 fra F til D, hvoraf fremgår: *"Kære D. Du skal under ingen omstændigheder hverken ligge søvnløs eller have ond i maven. Ansvar for dette er MIT. Lad os sætte os ned sammen med L en af de nærmeste dage for at finde en løsning, der er dækning for i budgette Kh F"*.

Foreholdt sin svarmail i samme bilag, side 3, mail af 21. marts 2011, kl. 21:42:20, har tiltalte forklaret, at han indgik i en dialog med F om, hvorvidt de kunne beholde B som kilde. F lod det være op til tiltalte, da det var hans tipper. Der blev pålagt ham mere og mere, og det blev omfangsrigt. Hvis det kom frem i Aller-toppen, ville F benægte alt.

I 2011 kom der ikke længere løbende oplysninger fra B. I særligt fælde kunne de bede om oplysninger. Det var gearret meget ned.

..."

Fra tiltalte E's forklaring blev dokumenteret:

"...

Tiltalte husker ikke, at han skulle have haft samtaler om kilden B, og han havde heller ikke rigtig nogen dialog med B. Han var ikke venner med ham. Han fik ikke oplysninger om, hvad B gjorde, når han fandt oplysninger til dem. Han havde dog et indtryk af, hvordan han gjorde det, uden af B selv havde fortalt noget. Han blev bekendt med B som kilde i juli 2008 i forbindelse med en historie om H og A i Berlin. Han havde ikke hørt om B, da der blev skrevet om prinseparrets bryllupsrejse til Canada. I juni eller juli 2008 fik tiltalte et tip fra en af A's kolleger om, at A skulle have været i Berlin for at deltage i et NATO møde, men at det blev til et "hyggevisit" med H. Det var en tophistorie. Tiltalte fik historien og begyndte at researche den. C var meget interesseret i politik, og han interesserede sig for historien om A. Det var i den forbindelse, at C introducerede tiltalte for en kilde, der kunne tjekke A's og H's kreditkortoplysninger. Oplysningerne kunne bekræfte historien om A. Tiltalte fik nogle kreditkortoplysninger fra D, som bekræftede, at A havde været på frokostrestaurant på et tidspunkt, hvor han stod til at have møde i NATO. Tiltalte husker ikke, om han fortalte C om kreditkortoplysningerne, men det tror han. Det sendte med en historie om, at A havde været på kærlighedsferie for skatteydernes penge, og alle medier skrev om det.

Tiltalte fortsatte med sin research, efter at historien var blevet bragt, og det viste sig, at A skulle til Rom i Italien. Det kom på tale, at der skulle

sendes nogen til Rom og forfølge historien. Der blev dog taget en beslutning om, at der ikke skulle journalister til Rom. Det var L, der gav tiltalte den besked, men det var C, der tog beslutningen.

Foreholdt bilag F-1-21-3, side 9, rapport af 8. maj 2014, koster nr. 16, mails Berlin 2, mail af 30. juni 2008, kl. 09:22 til D med oplysninger om kreditkorttransaktioner foretaget i Berlin af H og A den 24.-26- maj 2008, har tiltalte forklaret, at han ikke husker mailen.

Foreholdt bilag F-1-89-5, side 5, rapport af 13. maj 2016, Se og Hør - artikel om H og A i Berlin, overskrift "A: Kærlighedsferie betalt af skatteyderne", har tiltalte bekræftet, at det var den artikel, han skrev.

Tiltalte havde historien klar, da han fik kreditkortoplysningerne. Det var ikke oplysningerne fra D, der gjorde, at han skrev historien, men oplysningerne gav ham sikkerhed for, at det, han skrev, var rigtigt. Han ville gerne have sikkerhed for, at hans oplysninger var rigtige, når han skulle skrive historie. Han kæmpede meget imod de artikler, hvor overskrifterne ikke havde noget med virkeligheden at gøre.

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-29, side 4 og 5, rapport af 2. juni 2015, mail fra E til C, mail af 7. juli 2008, kl. 10.14, hvoraf fremgår: "*Hej C Jeg synes det er farligt at skrive en artikel udelukkende baseret på kreditkorttransaktioner. Så er vi ude i gætterier. Reelt ved vi ikke, om de er dernede sammen. (Måske A har betalt for hotellet hjemmefra som en gave til H? A havde f.eks. en trans i Zürich torsag.) Der skal ikke meget til at lægge to og to sammen, vis vores historie ikke stemmer, men kun korresponderer med kreditkort-transaktioner. Vores kilde er for god til at miste, da den kan være brugbar mange år ud i fremtiden. Jeg synes - i grove træk - at kortrans-kilden kun skal bruges som verificering af historier eller som grundlag for yderligere research. Hvis vi kan få oplysninger om deres tur til Rom ad anden vej, så er det helt i orden (Bare et enkelt øjenvidne f.eks.). Men som det står nu, er det så ikke lidt for risky for en historie, der reelt kun er en "navne hjemmefra".*
Bare min mening
E"

Tiltalte har hertil forklaret, at han ville gøre opmærksom på, at han nægtede at skrive historien om Rom, fordi der ikke blev sendt en journalist derved for at verificere oplysningerne, de havde fået af kortkilden. Det ville være dårlig journalistik at skrive historien på den baggrund. Det farlige var, at det kunne afsløre en kilde, og han var meget opmærksom på kildebeskyttelsen.

...

På et tidspunkt i sommeren 2010 sagde F noget, som indikerede, at den øverste direktør i Aller Media, O, vidste besked om kilden. F sagde, at O havde sagt til ham, at samarbejdet med kilden skulle stoppe. F fortalte det både til tiltalte og D på samme tid, fordi det var dem, der modtog sms-beskederne fra B. Samarbejdet skulle stoppe officielt, men fortsætte uofficielt. Journalister er det mest sladreende folk, og der blev snakket i krogene. På flere af de mails, der blev sendt om nye navne til kilden, stod halvdelen af redaktionen på. Kendskabet var så bredt, at det var størstedelen af de ansatte, der kendte til kilden. Tiltalte syntes, at det var et problem i forhold til kildebeskyttelse.

...

Tiltalte havde brugt oplysninger fra B til at verificere historier, blandt andet historien om A. Der var ikke oplysninger, der havde dannet grundlag for hans artikler. Historien om A i Berlin blev til ved et tip fra en politikerkollega. Der har været skrevet artikler, hvor kreditkortoplysningerne havde været en del af artiklen.

...

Tiltalte havde fået at vide, at det var O, der havde sagt, at de skulle stoppe med at bruge kilden. Han havde set O på redaktionen. O var en sjælden gæst på redaktionen.

...

I retsbog af 13. oktober 2016 har tiltalt E supplerende forklaret til artikel bilag F-1-89-5 om H og A i Berlin, at billederne blev taget den 25. maj 2008, før B havde kontaktet Se og Hør.

..."

Fra tiltalte C's forklaring blev dokumenteret:

"...

Tiltalte blev af anklageren foreholdt bilag U-1-0-129, side 8, rapport af 17. marts 2016, godkendt af Aller, men ej i rapportmateriale, mail nr. 143, af 1. december 2008, kl. 13:34:32 fra C til Se og Hør alle, hvoraf fremgår: "*Kære alle I forbindelse med min opsigelse har jeg aftalt med direktionen, at jeg fortsat vil være på bladet til og med udgangen af december. Jeg vil dog ikke længere figurere i kologonen som ansvarshavende redaktør. Denne position overtager forlagsdirektør I, indtil min afløser er udpeget. gode hilsener - C Chefredaktør.*"

..."

Fra tiltalte F's forklaring blev dokumenteret:

"...

Det er rigtigt, at han fyrede E, men han ønsker ikke at udtale sig nærmere om det. E er en af Danmarks bedste graver-journalister og meget empatisk. Tiltalte har stor respekt for E som journalist.

Det var tiltalte, der forfremmede D. Det havde ikke noget med kreditkortkilden at gøre. D var en meget loyal og dedikeret medarbejder. Han var meget dygtig.

Tiltalte var bekendt med B som kilde og med, at E og D fik sms-beskeder fra ham. Tiltalte husker ikke, at E nævnte, at han ville ud af forholdet til kilden. Tiltalte blev første gang gjort bekendt med kilden på en af hans første arbejdsdage. E og D orienterede ham om det. De fortalte ganske kort, at Se og Hør havde en kilde, som gennem sit arbejde i PBS havde adgang til kreditkortinformationer. Tiltaltes svar til det var, at han synes, det var fedt. Det fremgik tydeligt, at kilden også havde eksisteret under de seneste to forgængere. Tiltalte havde nogle overvejelser om lovligheden af at bruge kilden, men hans konklusion blev, at det lå inden for det strafferetligt lovlige, da det var oplysninger, som den pågældende havde adgang til gennem sit arbejde.

Det havde aldrig været tilladt at bryde straffeloven på Se og Hør. Tiltalte blev ikke orienteret af E og D om andre kilder. I løbet af hans første to uger på Se og Hør fik han imidlertid oplysninger om andre journalisters kilder på steder, han ikke troede, at det var muligt at have kilder. Han fik indblik i en verden, som han ikke troede fandtes. Kilder var meget centrale i enhver journalists liv. Man kunne ikke drive fornuftig journalistik uden kilder. Alle dygtige journalister brugte kilder.

I kom ikke på Se og Hør i tiltaltes første tid. Han blev væk, så der ikke var tvivl om ansvarsfordelingen. Han orienterede ikke I om kreditkortkilden i den første tid. Han husker ikke, at han gjorde det senere, men det kan godt være.

Tiltalte blev foreholdt bilag C-1-29-3, side 3, sidste afsnit, underskrevet af høringsrapport af 8. oktober 2015, hvoraf blandt andet fremgår: "*Sigtede vil ikke afvise, at han på et tidspunkt - kort tid efter sin indtræden - havde fortalt udgiverdirektør I om kilden.*"

Tiltalte har bekræftet at have forklaret sådan. Hvis han havde orienteret I, var det 2-3 måneder efter sin ansættelse under et evalueringsmøde med I. Tiltalte kan ikke afvise, at han under det møde havde orienteret I om kilden. Tiltalte husker ikke, at han under mødet generelt orienterede

om Se og Hørs kilder. Tiltalte fik ikke ordre fra I om at stoppe med at bruge kreditkortkilden. Han ville kunne huske, hvis det var sket, for det ville han se som en fyring.

Tiltalte mødte personligt B én gang i Aller Mediers hovedsæde på Havnefronten i forbindelse med, at de var kommet bagud med honoreringen af B. D fortalte tiltalte, at B kom ind til et møde, og tiltalte var med til mødet i 5-10 minutter, hvor han undskyldte for den sene honorering. Hvad der eller blev drøftet, husker han ikke.

B adskilte sig ikke fra andre kilder og var heller ikke en særlig risikabel kilde. J gjorde ham som den eneste opmærksom på, at der kunne være en risiko ved at bruge kilden. Han mener, at det var i forbindelse med News of the World-skandalen. Tiltaltes opfattelse af kilden ændrede sig dog ikke. Tiltalte mente ikke, at kilden var risikabel, eller at det kunne sammenlignes med, hvad der var sket i England.

B kunne gennem sit arbejde skaffe oplysninger om, hvor bestemte personer var på bestemte tidspunkter. Tiltalte vidste godt, at Peter Bo Henriksen fik sine oplysninger gennem kreditkorttransaktioner. Tiltalte husker ikke, hvem der fortalte ham det, eller hvornår det skete. Bortset fra E og D talte tiltalte ikke med de andre ansatte om denne kilde. Tiltalte mener ikke, at han modtog mails om, hvad kilden kunne.

Tiltalte blev foreholdt bilag C-1-29-2, side 3, 1. afsnit, underskrevet afhøringsrapport af 12. marts 2015, hvoraf fremgår: "*Sigtede har modtaget mail der omhandlede den hemmelige kilde og hvad han kunne skaffe oplysninger om "kendisser"*".

Tiltalte har bekræftet at have forklaret sådan. Tiltalte havde modtaget enkelte mails, som helt lavpraktisk fortalte om nogle oplysninger, som de havde fået fra kilden. Der var tale om mails med angivelse af transaktioner.

Han ved ikke, hvad de brugte kilden til i tiltaltes tid på Se og Hør. Tiltalte var ikke nede i materien af de enkelte historier. Tiltalte er dog sikker på, at kilden blev brugt. Tiltalte modtog mails, hvor der blev spurgt til nye navne til listen. Tiltalte bidrog måske med ét navn, men han er ikke sikker. Han husker ikke, hvilket navn han havde i tankerne. Tiltalte er ikke mundtligt blevet spurgt om nye navne til listen. Der blev ikke talt om, hvilke historier kilden var blevet brugt til at lave. Der kan godt have været uformelle samtaler med J om historier, hvor tiltalte måske havde spurgt ind til, om der var kildeoplysninger, men tiltalte interesserede sig ikke for hvilken kilde der var blevet brugt til historierne. Det vigtige var, at historierne holdt vand.

Tiltalte husker ikke korrespondancen med D i juni 2010 om H.

...

De havde andre kilder på Se og Hør, som kunne finde oplysninger om kendte personer. Kilderne fik fast vederlag, men han ønsker ikke offentligt at oplyse, hvor meget de fik i honorar. Det var fast praksis, at man gav kilder fast honorar i naturalier. Der var også andre kilder end B der fik kontant betaling. B var ikke en særlig god kilde. Han var ret god inden for sit område, men som kilde adskilte han sig ikke fra andre kilder. I tiltaltes tid på Se og Hør havde oplysningerne fra B leveret stof til 15-20 artikler. Det var oplysninger, som kunne dokumenteres via anden form for research. Det var få artikler i forhold til, hvad andre kilder kunne bidrage til.

Han havde ikke noget indtryk af, hvor mange oplysninger der kom fra B, eller om det droslede ned i 2010. Det blev på redaktionen talt om de kreditkortoplysninger, de fik på kendte personer. Der blev også talt om oplysninger, de havde fået fra andre kilder, men det var ikke noget, han selv var involveret i. Kreditkortoplysningerne kunne bruges til at få bekræftet oplysninger, de havde i forvejen, eller til at opstarte research. De ville formentlig have drøftet, hvis en kendt havde brugt sit kort på mærkelige måder.

Tiltalte havde ikke noget indtryk af, hvordan D og E fordelte ansvaret for kilden mellem sig. Han havde ikke noget indtryk af, hvem der var primus motor for kilden, eller hvem der fik hvilke sms-beskeder. Tiltalte fik aldrig at vide, hvor mange der kendte til B, men gennem tiden blev han klar over, at næsten alle kendte til denne kilde. Det var en udfordring i forhold til kildebeskyttelse. Tiltalte var ikke klar over, om I kendte til kilden.

Tiltalte traf beslutning om officielt at stoppe samarbejdet med kreditkortkilden og meldte det offentligt ud. Det var for at beskytte B. Det var dog ikke hans intention at stoppe med at bruge denne kilde. Tiltalte drøftede det ikke med I.

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-4, side 3, rapport af 13. oktober 2014, Mail fra F/chefgruppen, mail af 1. juli 2010, kl. 10:41 fra F til L, J, BB, CC og K, hvoraf fremgår blandt andet: "*Efter en nærmere overvejelse og snak med I er jeg nået frem til, at D, E og de øvrige medarbejdere kun får en flig af den fulde historie omkring baggrunden for at stoppe samarbejdet med PBS-manden. Vi tør ikke risikere, at der pludselig løber en historie om, at Se og Hør frygter skattevæsenet - især ikke på baggrund af den senere tids lækager. I bedes derfor holde de informationer, i har fået, meget tæt til kroppen.*"

Tiltalte har hertil forklaret, at det godt kunne passe, at det var på det tidspunkt, at de stoppede med brugen af kilden. Når det står i mailen, må tiltalte have talt med I. Han ved ikke, vad det betyder, at D, E og de øvrige medarbejdere kun skulle have en flig af den fulde historie. Han huske ikke at have fortalt E og D, at de skulle stoppe med at bruge kilden. Det var ikke hensigtsmæssigt, at der kom en historie i andre medier om, at de betalte en kilde sort. B var ikke den eneste, der blev betalt sort. Det var nok kombinationen mellem den sorte betaling og hensynet til kildebeskyttelse, der gjorde, at de udadtil skulle stoppe med at bruge kilden.

Han husker ikke at have talt med I og derfor heller ikke, hvad han fortalte ham om kilden, eller hvorfor de for stoppede med at bruge ham.

Tiltalte blev foreholdt U-1-0-87, side 40, rapport af 11. juni 2015, Mail-korrespondance mellem D og F, mailkorrespondance af 30. august 200 med angivet emne "Deep Throat" om det fortsatte samarbejde med kilden samt betalingen af denne.

Tiltalte har hertil forklaret, at han ikke husker mailen. Det giver ikke mening, at han skrev, at han skulle have godkendelse højere oppe, hvis de skulle fortsætte med at benytte kilden. Mailen handler om betalingen af kilden, som skulle godkendes i bogholderiet. I den sammenhæng var "allerhøjeste sted" den person, som stod for udbetalingen af honoraret. Det kunne godt have været DD. " Allerhøjeste sted" var ikke direktionen hos Aller Media. Han havde glemt at informere L og J om, at de fortsat brugte kilden. Der var ikke andre, der skulle informeres. Det var hans beslutning, hvem der skulle vide det.

De oplysninger, de modtog fra B, efter at de officielt ikke brugte ham mere, kunne kamufleres ved, at tiltalte sagde, at han selv eller en ven havde set noget. Det var selvfølgelig først efter, at han fra E og D havde fået at vide, at der var kommet kontooplysninger fra kilden, at sådanne historier skulle opdigtes.

Tiltalte blev primært orienteret gennem J og L, hvis der kom noget fra B. Han mindes ikke at have haft direkte kontakt til E eller D omkring oplysningerne fra kilden. Det var yderst sjældent, at E og D skrev direkte til ham.

Det var ikke hans indtryk, at I kendte til kilden fra hans tid som konstitueret chefredaktør.

Tiltalte blev foreholdt bilag U-1-0-1, side 3, rapport af 13. oktober 2014, mail af 5. september 2011, kl. 21:42 fra F til I ved-

rørende afskedigelse af E og de oplysninger, denne måtte have om kilden.

Tiltalte har bekræftet at have sendt mailen til I. Det var naturligt for ham at diskutere afskedigelse af medarbejdere med I. Det undrer ham, at han havde skrevet, at I fra sin tid som chefredaktør måtte kende til kilden, men det må have været tiltaltes indtryk.

Tiltalte blev foreholdt samme bilag side 3, mail af 6. september 2011, kl. 15:20:37 fra I til F med svar på mailen fra den 5. september 2011.

Tiltalte har hertil forklaret, at han husker de øverste tre linjer om, at I skrev, at tiltalte burde udarbejde en klar kommunikationsstrategi for hvordan sagen skulle tackles, hvis E. underrettede andre (medier). Tiltalte husker ikke den resterende del af mailen. Han har aldrig haft et møde med direktionen, men udelukkende med I, som var en del af direktionen. Han husker ikke, at han af I skulle være blevet bedt om at stoppe med at bruge kilden. Hvis han var blevet bedt om at stoppe med at bruge en kilde, ville hans fortsatte ansættelse også komme op til revision. I har aldrig bedt ham om at stoppe med at bruge B som kilde. Det har han ingen erindring om. Han husker de tre øverste linjer af mailen, fordi der deri lå en opgave, som I forventede, at han løste. Han kan ikke afvise, at han havde fået den resterende del af mailen, men han husker det ikke.

Da tiltalte tiltrådte som chefredaktør, var der allerede en aftale om, hvordan kilden skulle honoreres. Kilden kunne aflevere bilag for ca. 10.000 kr. pr. måned, hvilket beløb efterfølgende blev refunderet af Se og Hør.

..."

Fra tiltalte I's forklaring blev dokumenteret

"...

Tiltalte I har forklaret, at han blev ansat i Aller i 1992. I 2002 blev han udgiverdirektør. Han havde ansvaret for den samlede portefølje af blade. Fra 2008 til 2011 var han ansvarlig for 21 redaktioner, som hver havde en chefredaktør.

Anklageren dokumenterede bilag PI-1, side 3, 3. afsnit, stillingsbeskrivelse I, hvoraf fremgår "Lovgivning og processer Aller Press A/S arbejder ud fra gældende lovgivning, hvilket er ensbetydende med, at alle ansatte ligeledes skal arbejde ud fra gældende lov, norm og etik for branchen.

Du er ansvarlig for, at dette bliver overholdt. I modsat fald skal du videregive oplysningerne herom umiddelbart efter en sådan konstatering til den adm. Direktør eller bestyrelsen. Du er forpligtet til at følge koncernens overordnede retningslinier og politikker, herunder HR, IT samt projektstyring."

Tiltalte har forklaret, at det var de regler han var underlagt, og han fulgte dem også. Tiltalte oplevede ikke, at loven blev overtrådt.

...

Se og Hør var et blad, der solgte godt. Det lå på 3. pladsen over bedst sælgende blade.

...

F var i tvivl om, hvorvidt samarbejdet skulle fortsætte, og derfor spurgte han tiltalte til råds. Det var kun F og tiltalte, der var til stede på mødet.

...

Han havde kun én samtale med F om kreditkortkilden, og der blev de enige om, at samarbejdet skulle stoppe.

...

Foreholdt samme bilag side 3, mail af 6. september 2011, kl. 15:20:37, fra I til F, har tiltalte forklaret, at han sendte den mail som svar. Det var ham som repræsentant for direktionen, han henviste til, når han i mailen skriver "vi" og "os".

...

Advokat Niels Ulrik Heine dokumenterede bilag PI-1, stillingsbeskrivelse af 5. november 2007 for I.

...

O valgte at iværksætte en intern undersøgelse, hvilket tiltalte tilsluttede sig.

..."

Fra L's forklaring blev dokumenteret:

"...

Vidnet L har forklaret, at han blev redaktionschef i 1994. Han var i hierarkiet over redaktionssekretæren, men under chefredaktøren.

...

Vidnet talte med I om, hvordan tingene var kørt under C, og om der var nogle ting, som C havde gjort, som I gerne ville lave om på. Vidnet syntes, at I skulle vide, at de havde kreditorkilden. Det var en kontroversiel kilde, og da I sad med ansvaret, skulle han vide det. Vidnet orienterede ikke I om andre kilder. Vidnet husker ikke præcist, hvornår han oplyste I om kreditorkilden, men det var kort efter I's tiltræden som chefredaktør. Vidnet fortalte I, at C havde lavet en aftale med en kreditorkilde, og at kilden sendte oplysninger til E og D. Vidnet fortalte også I, at kilden kunne komme med oplysninger om, hvor kendte havde brugt deres kreditkort. I spurgte ikke nærmere ind til det, men tog det "ad notam". Vidnet lod det være op til I, om ordningen med kreditorkilden skulle fortsætte eller stoppe. Han fortalte ikke I, at han syntes, at kilden var kontroversiel. Han fortalte I, at kilden blev fast aflønnet, men han husker ikke, om han nævnte noget beløb.

I overtog nok i nogle tilfælde betalingen af B i den periode, hvor han var konstitueret chefredaktør.

...

Vidnet husker ikke oplagstallet for perioden 2008-2011, men det var hele tiden faldende, og det skabte bekymring både på Se og Hør og hos Aller Media. Den "paparazzigruppe", der blev oprettet, var et af de tiltag, de lavede for at vende kurven, men alt, de lavede, skulle medvirke til at vende kurven. De brugte ikke kreditorkilden bevidst for at få oplaget til at stige. Det var de gode historier, der skulle få oplaget til at stige.

...

Vidnet ved ikke, hvordan kilden blev betalt. I slutningen af den periode, hvor de brugte B, skulle vidnet sørge for, at der blev overført penge til B. Vidnet skulle give besked til kassen om, at der skulle overføres penge til B, og beløbet blev dermed skattepligtigt. Han husker ikke det præcise tidspunkt, men det var under F. De sluttede med at bruge kilden i slutningen af 2011. Vidnet fik ikke så mange oplysninger fra kilden i slutningen af perioden. Han var ikke klar over, om O var orienteret om kreditorkilden, men det var hans indtryk. F fortalte ham, at der var en bekymring i direktionen efter skandalen på News of the World, og at noget sådant ikke måtte ske på Se og Hør. Det var vidnets indtryk, at der kom højt oppe fra.

Det var vidnets indtryk, at det med tiden var alle, der kendte til kreditorkilden. Det var ikke noget problem, at det var nærmest uundgåeligt. Vidnet husker ikke, at F syntes, at det var et problem. Vidnet husker ikke, at de blev bedt om at stoppe med at bruge kilden.

..."

Fra vidnet DD's forklaring blev dokumenteret:

"...

Vidnet DD har forklaret, at han i 2008-2011 var regnskabschef i Aller Media. Han havde ca. 10 folk ansat under sig. Som regnskabschef havde han blandt andet ansvaret for budget, betaling af kreditorer og for, at regnskaberne var retvisende. Hvis vidnet opdagede kreativ bogføring, påpegede han det over for chefredaktøren. Hvis der var tale om alvorlige fejl, ville han gå længere op i hierarkiet med det. Hvis han påpegede noget over for chefredaktøren, som chefredaktøren ikke efterkom, ville han gå videre med det. Han har flere gange været uenig med en chefredaktør om regnskaberne.

...

Vidnet mener, at det var omkring dette tidspunkt i marts 2010, at de mærkelige bilag begyndte at dukke op. Han sendte det i mailen omtalte bilag til orientering til vidnets chef, EE. Vidnet husker ikke, hvordan hans chef reagerede på mailen. Han orienterede ham, fordi de var ude i noget, vidnet ikke kunne stå inde for. Vidnet mente ikke, at det var i orden. Vidnet har aldrig talt med C eller I om kilden eller skrevet til dem om kilden. Vidnet havde alene skrevet med F om kilden. I de måneder i 2014, hvor det kom frem, at der havde været en hemmelig kilde, søgte vidnet i systemet efter oplysninger, og han fik indsigt i, hvad der havde været foregået, men før da havde han ikke drøftet sagen med F. Det var også først på det tidspunkt, at vidnet blev bekendt med kildens navn.

Vidnet ved ikke, hvor mange betalinger på 10.000 kr. til kilden, der har været gennem tiden. F kom på et tidspunkt ned til ham og sagde, at der var fundet en anden løsning med betaling af kilden. Vidnet sagde på et tidspunkt til F, at det måtte være en god kilde, og tidspunkt, hvordan kilden derefter blev aflønnet, men det havde han efterfølgende fundet ud af.

..."

Fra vidnet H's forklaring blev dokumenteret:

"...

I 2008 dannede hun par med A. De var i Berlin sammen. Hun kunne efterfølgende læse om turen i Se og Hør. Hun blev meget træt af det. Hun havde gjort sig meget umage med at holde turen hemmelig.

Hun havde blandt andet booket rejsen gennem TV2's rejseselskab. Hun blev meget overrasket, da hun læste om det. Hun havde ikke noget ønske om, at deres forhold skulle "boostes op" på forsiden. Det var rædselsfuldt at blive vist på den måde med en, man var ved at lære at kende. Hun undrede sig stærkt over, at Se og Hør vidste, hvor de havde været, hvad de havde lavet, og at de næsten på minuttal vidste, hvad de havde købt. De var ikke under turen blevet kontaktet af journalister. Hun talte med A om, at det var mærkeligt, men de var enige om, at det ikke skulle lægge begrænsninger på deres forhold.

Et par måneder efter tog vidnet og A til Rom. Hun var på det tidspunkt meget varsom med, hvem hun fortalte hvad. Hun havde ikke nogen fornemmelse af, at der var nogen, der havde "snablen" nede i hendes kreditkort. Det blev hun først klar over, da BT begyndte at skrive om bogen "Livet, det forbandede". Der blev i BT gengivet transaktioner, hun havde foretaget med sit kreditkort.

..."

Fra vidnet O's forklaring blev dokumenteret:

"...

Vidnet O har forklaret, at han har været administrerende direktør i Aller Media siden 2002. Han var opmærksom på den sag, der foregik i det norske Se og Hør. Det var noget, der generelt blev talt om. Det er muligt, at han talte med I om det. Da den norske sag kom frem i 2007, talte vidnet med C om den norske sag og spurgte ham, om Se og Hør benyttede tilsvarende metoder som i Norge. C svarede, at det ikke var tilfældet. Vidnet tog det op med C for at sikre sig, at de ikke benyttede tilsvarende metoder. Vidnet sagde ikke noget om, hvad han mente om den metode, der var blevet brugt i Norge, men det fremstod tydeligt, at vidnet ikke syntes, at det var ok. Vidnet var godt klar over, at C havde givet et interview om sagen i Norge, men vidnet husker ikke, om deres samtale var før eller efter dette interview.

Vidnet hørte første gang om kreditkortkilden i april 2014. Vidnet husker ikke, hvordan det kom frem, men der gik nogle rygter om, at der ville komme en bog, men de vidste ikke, hvad bogen nærmere indeholdt. Der blev talt om det. Mediebranchen er ikke så stor, så rygterne gik hurtigt. Vidnet talte ikke før bogudgivelsen med I om, hvorvidt der er en kreditkortkilde på Se og Hør. Vidnet husker ikke, om han og I skrev sammen på mail om bogen. Jo tættere udgivelsen af bogen kom, jo mere blev de klar over, hvad den handlede om, og det var vigtigt for dem at klarlægge, hvad der var foregået.

Vidnet blev foreholdt bilag F-1-0-17, (U-1-0-129, side 77-78), rapport af 17. marts 2016, godkendt af Aller, men ej i rapportmateriale, mail af 2. april 2014, kl. 05:07:36 fra I til vidnet samt vidnets svar herpå af 7. april

2014, kl. 07.03 om en bog på vej om Se og Hør i Danmark.

Vidnet har hertil forklaret, at han ikke husker mailen fra I, men at han har modtaget den. Han husker ikke, om I svarede på vidnets mail af 7. april 2014. Når vidnet nu ser mailen, kan han godt huske, at han sendte mailen til I. Der var en del korrespondance, før bogen udkom. I havde ikke på det tidspunkt over for vidnet bekræftet, at I kendte til kreditkorkilden. Senere kom det i den uvildige interne undersøgelse hos Aller frem, at I havde kendt til kilden på et eller andet tidspunkt. Efter den interne undersøgelse blev lavet, bekræftede I, at han kendte til kilden.

I fratrådte sin stilling som udgiverdirektør. Vidnet tror ikke, at det på dette tidspunkt kom frem, at I af L skulle være orienteret om kilden. I's kendskab til kilden kom først frem i forbindelse med den interne undersøgelse.

Adspurgt af advokat Anders Németh har vidnet forklaret, at han kendte Se og Hørs motto om at gå over stregen, og at det var afstemt med direktionen i Aller Media.

Adspurgt af advokat Christian Kirk Zøllner har vidnet forklaret, at DD blev fyret, fordi han sad i en position, hvor kontrol og årvågenhed i forhold til de regnskabsmæssige registreringer var en vigtig del af hans virke. De mente ikke, at DD havde levet op til det ansvar, han havde. DD burde have reageret mere tydeligt på de bilag med afvigelser, som han var stødt på.

..."

Herudover er følgende fra straffedommens begrundelse og resultat dokumenteret under denne sag:

"...

Rettens begrundelse og afgørelse

Indledning

Efter de tiltaltes forklaringer og forklaringerne fra vidnerne J og K sammenholdt med artikel i Se og Hør den 12.-

18. juni 2008 lægger retten til grund, at tiltalte B primo juni 2008 via Se og Hørs tiptelefon rettede henvendelse til bladet og oplyste, at han kunne fortælle, hvor ... og ... holdt bryllups-rejse, at der den 24. juni 2008 herefter blev afholdt et møde på tiltalte C's kontor med deltagelse af ham, B og tiltalte D, at der på mødet blev indgået aftale om et tiphonorar på 20.000 kr. for tippet om bryllupsrejsen, og at der blev indgået en aftale om,

at B løbende skulle sende oplysninger om offentlige kendte personers kreditkorttransaktioner til Se og Hør, samt at han som betaling for de oplysninger, han kunne finde, skulle have 10.000 kr. om måneden, der ikke ville blive indberettet til SKAT, men udbetalt kontant som "sorte penge".

Retten lægger til grund som ubestridt, at der i alt i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2011 blev videreformidlet oplysninger om 906 kreditkorttransaktioner. Transaktionerne er fordelt med i alt 133 transaktioner i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2008, i alt 303 transaktioner i perioden fra den 1. januar 2009 til den 14. juni 2009 og i alt 470 transaktioner i perioden fra den 15. juni 2009 til den 31. december 2011.

Den sidste transaktion, der er fremlagt i sagen, vedrører en transaktion, der den 14. december 2011 blev mailet fra tiltalte D til J.

Retten lægger endvidere til grund som ubestridt, at der i perioden fra den 19. august 2008 til den 15. august 2011 er udbetalt i alt 365.503 kr. til tiltalte B fra Se og Hør.

...

Efter forklaringerne fra de tiltalte D, E og F samt vidnerne L og J lægger retten herudover til grund, at Se og Hør fra medio 2010 og frem uofficielt fortsatte med at bruge kilden efter tiltalte F's beslutning, at Se og Hør omkring den 24. marts 2011 ophørte med at betale kilden det faste månedlige beløb på 10.000 kr., men overgik til en ordning, hvorefter der ville blive udbetalt et tiphonorar, såfremt et tip blev til en historie, og at det herefter alene var D, E, J, L og F, der kendte til den fortsatte brug af kilden, samt at man først i slutningen af 2011 helt stoppede med at anvende kilden.

Efter forklaringerne fra de tiltalte D, F og C samt vidnerne J, FF, Y, GG og R sammenholdt med de fremlagte artikler og sms-transaktioner i tilknytning til tidspunkterne for de offentliggjorte artikler lægger retten endelig til grund, at der i den samlede periode i anklageskriftet er skrevet ikke under 20-25 artikler, hvor kreditkortoplysninger fra tiltalte B er indgået, heraf ikke under 10 artikler, som også har givet anledning til forsideomtale.

...

Forhold 1 - tiltalte B

Efter indholdet af de 32 udarbejdede arbejdsrapporter fra Nets Corporate Security Incident Response team og vidnet G's forklaring lægger retten til grund:

- At tiltalte havde bruger ID ...17... hos PBS, men at dette senere i forbindelse med overførelsen til IBM blev ændret til bruger-ID ...,
- at tiltalte som operatør hos IBM havde legal adgang til søgesystemerne KSI0, KSI3 og KSI2, der viser korttransaktioner ud fra et givet kortnummer, men at han ikke havde adgang til søgesystemerne KSI4, KSIK og KSIL, der ved indtastning af et navn eller cpr.nr. anvendes til at tilgå oplysninger om, hvilke kortnumre en given kortholder har,
- at der med tiltaltes bruger-ID ...17... den 4. juni 2008 blev forsøgt logget på søgefunktionen KSI4 (en såkald "violation"),
- at der herefter i perioden fra den 18. juni 2008 til den 12. november 2011 af de to bruger-ID, tiltalte havde fået tildelt, blev foretaget i alt 31 nulstillinger af i alt 22 adgangskoder for brugere hos NETS og i alt 71 logons samt udført i alt 528 søgesessioner i KSI0, KSIK og KSIL,
- at der var tale om anormale nulstillinger, idet der ikke forud for nulstillingerne havde været forsøgt logget på ved fejlindtastede adgangskoder fra brugerens side,
- at der i forbindelse med de angivne søgesessioner, der blev foretaget efter de anormale nulstillinger, var tale om et atypisk søgemønster sammenholdt med de nulstillede brugeres almindelige søgemønstre.

...

Tiltalte har ikke ønsket af udtale sig i retten, men tiltaltes forsvarer har ikke villet bestride, at der fra tiltaltes telefon og mail er sendt lister med navne på offentligt kendte personer, at der er konstateret 906 kreditkorttransaktioner/-oplysninger i perioden fra den 24. juni 2008 til den 31. december 2011, eller at tiltalte i perioden fra den 19. august 2008 til den 15. august 2011 har fået udbetalt i alt 365.503 kr. fra Se og Hør.

På denne baggrund og henset til de fremlagte sms-beskeder med kreditkorttransaktioner fra tiltaltes telefon og de fremsendte lister med navne på offentligt kendte personer sammenholdt med tidspunkterne for og karakteren af de søgninger, der er foretaget efter de i de tekniske rapporter anførte anormale nulstillinger, lægger retten til grund, at det er tiltalte, der den 4. juni 2008 forgæves forsøgte at logge på søgefunktionen KSI4, og at han har foretaget de anormale nulstillinger og udført de beskrevne søgninger til brug for at kunne sende oplysninger til Se og Hør om kendtes kreditkorttransaktio-

ner.

Som anført i indledningen har retten efter bevisførelsen lagt til grund, at tiltalte primo juni 2008 via Se og Hørs tiptelefon rettede henvendelse med et tip om prinseparrets bryllupsrejse, at der den 24. juni 2008 herefter blev afholdt et møde med medtiltalte C, hvor der blev aftalt et honorar for tippet om bryllupsrejsen og indgået en aftale om, at tiltalte løbende skulle sende oplysninger om kendte personers kreditkortoplysninger til Se og Hør, og at han som betaling for de oplysninger, han kunne finde, skulle have 10.000 kr. om måneden, der skulle udbetales kontant som "sorte penge".

Retten finder det herefter bevist, at tiltalte ved sin adfærd vidste, at han uberettiget skaffede sig adgang til oplysninger om en lang række offentligt kendte personers kreditkorttransaktioner for systematisk at sælge disse oplysninger til Se og Hør for en fast betaling på 10.000 kr. om måneden, at dette foregik i en periode på 3 1/2 år, hvorved han samlet set tjente ikke under 365.503 kr. på at sælge oplysningerne til Se og Hør, og at han herved under disse opstændigheder har gjort sig skyldig i under særligt skærpende omstændigheder at have overtrådt straffelovens § 263, stk. 3, jf. stk. 2. Tiltalte findes derfor skyldig i forhold 1 i overensstemmelse med anklageskriftet.

Forhold 2, 5, 7, 9, 11 og 14 - alle de tiltalte

...

Som de fremgår ovenfor, lægger retten til grund, at B primo juni 2008 via Se og Hørs tiptelefon rettede henvendelse til bladet og oplyste, at han kunne fortælle, hvor ... og ... holdt bryllupsrejse, at der den 24. juni 2008 herefter blev afholdt et møde på tiltalte C's kontor, hvor der blev aftalt et honorar på 20.000 kr. for tippet om bryllupsrejsen og indgået en aftale om, at B løbende skulle sende oplysninger om kendte personerkreditkortoplysninger til Se og Hør, og at han som betaling for de oplysninger, han kunne finde, skulle have betaling i form af 10.000 kr. om måneden.

...

Herefter, og henset til gerningsindholdet af straffelovens § 299, stk. 2, som beskrevet ovenfor under retsgrundlaget, og hvorefter det er en betingelse for strafansvar efter denne bestemmelse, at den pågældende i medfør af sin ansættelse eller en særlig aftale har en pligt til at varetage et formueanliggende for en anden, finder retten, at det ikke er bevist, at tiltalte B i kraft af sin stilling som operatør hos IBM varetog PBS' eller IBMs formueanliggende som anført i anklageskriftets forhold 2, 5, 7, 9, 11 og 14. Retten bemærker, at det forhold, at B som operatør bl.a.

varetog opgaver med relation til IT-systemer, der anvendes til at registrere kreditkortoplysninger, efter det ovenfor anførte ikke i sig selv kan føre til, at forholdet er omfattet af straffelovens § 299, stk. 2.

Alle de tiltalte frifindes derfor for overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2.

...

Forhold 10 - tiltalte F

...

Tiltaltes opfattelse var, at B gennem sit arbejde kunne skaffe oplysninger om, hvor bestemte personer var på bestemte tidspunkter, og tiltalte vidste godt, at han fik oplysninger gennem kreditkorttransaktioner. Tiltalte havde modtaget enkelte mails med angivelse af kreditkorttransaktioner. Tiltalte ved ikke, hvad kilden blev brugt til. Tiltalte modtog mails, hvor der blev spurgt til nye navne til listen, og tiltalte bidrog måske med et navn. I tiltaltes tid på Se og Hør havde oplysningerne fra B leveret stof til 15-20 artikler.

...

Efter tiltaltes, medtiltaltes D's og vidnet DD's forklaringer samt indholdet .. lægger retten til grund, at tiltalte fra begyndelsen af sin ansættelse og frem til tiltaltes udmelding i juli 2010 om, at samarbejdet med kilden skulle stoppe, løbende var meget aktivt involveret i betalingen af B, at han herunder bl.a. selv hævede penge i banken til B, at han personligt mødte ham og vidste, hvornår han kom for at hente penge, at han selv korresponderede med økonomichefen om bilag og betaling til "*vores hemmelige undercover-kilde*", og at den ulovlige måde at honorere B på og alternative metoder blev drøftet. Efter indholdet af de afgivne forklaringer sammenholdt med mails ... lægger retten endvidere til grund, at tiltalte efter den officielle udmelding om at stoppe samarbejdet med kilden alligevel fortsatte med at anvende B, at dette fortsatte samarbejde var meget hemmeligt, og at tiltalte fortsat var meget aktiv i betalingen af B, hverunder i arbejdet med at finde en måde at fortsætte betalingen på, hvor denne og den fortsatte anvendelse af B blev maskeret.

Efter medtiltalte I's forklaring, der understøttes af mail af 6. september 2011 fra I til tiltalte, lægger retten endelig til grund, at tiltalte af ledelsen i efteråret 2009 fik besked på at afbryde forbindelsen til B.

...

På baggrund af det anførte om tiltaltes meget aktive rolle og adfærd, herunder på trods af de advarsler og beskeder han fik om brugen af kilden sammenholdt med nærmere indhold af de fremlagte mails, finder retten efter en samlet bedømmelse, at tiltalte må have ansat det for overvejende sandsynligt, at B ikke havde lovlig adgang til de oplysninger om kendtes kreditkorttransaktioner, som tiltalte vidste, at B løbende og systematisk siden den 24. juni 2008 bl.a. ud fra lister over offentligt kendte personer havde sendt til Se og Hør, og at B uberettiget skaffede sig denne adgang, samt at fremskaffelsen, modtagelsen og anvendelsen af disse oplysninger skete under særligt skærpende omstændigheder.

Tiltalte er derfor skyldig i forhold 10 i overensstemmelse med anklageskriftet.

Forhold 12 og 13 - tiltalte C

...

På denne baggrund finder retten efter en samlet vurdering, at tiltalte ved indgåelsen af aftalen om løbende systematisk at købe oplysninger om kendtes kreditkorttransaktioner af B for en fast pris af 10.000 kr. om måneden ikke blot indså det som en mulighed, som han accepterede, men at han i lyset af de anførte omstændigheder må have anset det som overvejende sandsynligt, at sådanne oplysninger om bestemte kendte personer ikke var nogle, som B som et naturligt led i sit arbejde som operatør blot kunne falde over eller få frem ved et tryk på en knap, men at han var nødt til uberettiget at skaffe sig adgang til oplysningerne, og at denne aftale og den efterfølgende brug af aftalen, de månedlige betalinger og anvendelsen af oplysningerne var særligt skærpende omstændigheder.

Der er ikke i bevisførelsen fremkommet oplysninger om det nærmere indhold af den kontakt, der var mellem D og B efter dennes oplysning til tiptelefonen om prinseparrets bryllupsrejse, og der foreligger efter bevisførelsen i øvrigt ikke nærmere oplysninger om den viden, tiltalte på dette tidspunkt måtte have haft om B's arbejde og fremskaffelse af oplysninger om prinseparrets bryllupsrejse. På denne baggrund finder retten herefter, at det ikke med den til domfældelse i en straffesag fornødne sikkerhed er bevist, at tiltalte også forud for mødet den 24. juni 2008 havde forsæt til, at B under særligt skærpende omstændigheder havde fremskaffet oplysningerne.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 12, men findes skyldig i forhold 13 i overensstemmelse med anklageskriftet.

Thi kendes for ret:

Tiltalte B straffes med fængsel i 1 år og 6 måneder.

...

Tiltalte F straffes med fængsel i 1 år.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder på betingelse af,

...

Tiltalte C straffes med fængsel i 1 år og 3 måneder.

3 måneder af straffen skal afsones nu. Fuldbgyrdelse af den resterende del af straffen udsættes og bortfalder på betingelse af,

..."

Højesteret afsagde den 21. december 2016 kendelse som stadfæstede byret og landsrettens afgørelser om, at flere af de andre forurettede i straffesagen (altså ikke A) ikke kunne få beskikket bistandsadvokat efter retsplejelovens § 741 a, stk. 4. Højesteret anfører blandt andet i denne kendelse:

"...

Højesteret finder herefter, at beskikkelse af bistandsadvokat efter § 741 a, stk. 4, som udgangspunkt ikke kan ske i sager om fredskrænkelser, medmindre krænkelsen af den forurettede har en sådan grov karakter som nævnt i forarbejderne, eller den forurettedes personlige forhold begrunder dette. Der er i den foreliggende sag ikke oplysninger om, at krænkelsen af de forurettede har været af en sådan grov karakter, eller at de forurettedes personlige forhold taler for beskikkelse af en bistandsadvokat. Højesteret tiltræder på denne baggrund, at betingelserne for advokatbeskikkelse efter retsplejelovens § 741 a, stk. 4, ikke kan anses for opfyldt, og stadfæster derfor landsrettens kendelse.

..."

Retten i Glostrups dom om Aller Media A/S blev anket af anklagemyndigheden med påstand om, at tiltalte frifindes for overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2, (forhold 3), og i øvrigt stadfæstelse, herunder af den udmålte straf, jf. retsplejelovens § 907, stk. 3. Forsvareren tilsluttede sig anklagemyndighedens påstand. Østre Landsret afsagde den 14. februar 2017 dom, hvorved Aller Media A/S blev frifundet for overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2, men i øvrigt stadfæstede Retten i Glostrups dom.

Forklaringer

A har forklaret blandt andet, at han nu er medlem af Europaparlamentet for de Radikale. Han kan huske, at da han så artiklen i Se og Hør om ham og H, undrede han sig over beskrivelserne af, hvor de havde spist og lignende. Han mener, at

det var print versionen af artikelen han så og ikke online versionen. Som han husker artiklen, var der meget konkrete oplysninger om, hvor de havde spist og drukket. Han mener ikke, der efterfølgende kom en artikel om hans rejse til Rom. Han ved ikke, om han fortsat var interessant for Se og Hør eller om det var hans forhold med H, de fandt interessant.

Han indklagede Se og Hør for Pressenævnet, men fik ikke medhold. Han var meget overrasket over afgørelsen og er fortsat uenig i afgørelsen. Han overvejer om Pressenævnet ville være nået frem et andet resultat, hvis de havde kendt til kreditkortovervågningen inden de traf afgørelse.

Han har kendskab til nogle af de oplysninger Se og Hør har fået om ham, men han ved ikke, hvor længe han var på listen og hvor mange gange nogle har kigget i hans transaktioner. Han ved fra en aktindsigt, at der blev kigget på hans kreditkorttransaktioner "en håndfuld gange". Det ved han via en aktindsigt hos politiet. Ved denne aktindsigt, har han fået oplyst, at man har kigget på hans kreditkort 5-6 gange indenfor en periode. De kreditkorttransaktioner, der var blevet kigget på, var fra Berlin, Ros, Oslo og Washington. Alle betalinger han havde lavet i andet halvår af 2008.

Efter ultimo 2008 ved han ikke, om der er overgivet oplysninger om hans kreditkorttransaktioner. Han har aldrig fået oplyst, om han var på den liste, der blev forklaret om under straffesagen, eller om han på et tidspunkt blev taget af listen. Han synes det lyder meget struktureret og omfattende. Det syntes han er meget skræmmende. Han ved ikke, hvor lang tid det har stået på eller hvor mange personer, der har set hans private kreditkort oplysninger.

I 2014 blev han kontaktet af en journalist fra BT, som fortalte ham om, hvad der var sket. Han syntes, det lød helt urealistisk og troede først ikke på journalisten. Han husker tydeligt samtalen med journalisten fra BT, og at han 2-3 gange sagde, at han ikke troede på det. Journalisten kom og fremviste ham papirer, hvor han kunne se, at nogle havde været inde i hans kreditkort og se på, hvor og hvornår han havde brugt dem. Det var meget ubehageligt.

Han begyndte herefter at gå med kontanter, selv om han ellers altid brugte sine kort meget. Hans tillid til systemmet var blevet brudt.

Det er korrekt, at der efter hans viden kun blev skrevet en artikel om ham med oplysninger fra hans kreditkortoplysninger, men hvad han bruger sine penge og kreditkort på er en privat sag og han mener ikke, at

det kan være rigtigt, at hans transaktioner ikke forbliver private. Det er derfor han føler sig krænket over det skete. Da det gik op for ham, hvad der var foregået, blev han bekymret for mange ting og tog straks kontakt til en advokat. Han kunne ikke overskue, hvad hans oplysninger var brugt til herunder om hans oplysninger kunne bruges til politisk pression. Han og hans advokat indgav en politianmeldelse. Han føler stadig ikke, at han har fået tilstrækkelige oplysninger om, hvor ofte og meget, der er blevet kigget på hans oplysninger. Han ved stadig ikke, hvem der har kigget på hans private korttransaktioner. Han tænker, at det kan være en bredere personkreds end det kom frem under straffesagen. Han har valgt at sætte erstatningskravet så højt, fordi han mener, der er tale om en principiel sag, og han vil give retten frie hænder til at fastsætte erstatningen. Det der er foregået er helt struktureret overvågning uden fortilfælde.

Forespurgt af B's advokat om, på hvilket grundlag han påstår, at han er blevet overvåget, forklarede A, at han følte sig overvåget, da han fik kendskab til, at andre havde kendskab til, hvad han havde brugt sine kreditkort til.

Forespurgt af F's advokat forklarede A, at det var hans advokat, der søgte aktindsigt hos politiet under efterforskningen. Det kan godt passe, det var hos Vestegnens Politi. De oplysninger han fik via aktindsigten var, at der var kreditkortoplysninger om ham fra Washington, Oslo, Rom og Berlin. Han mener, der var oplysninger fra sommeren 2008, hvor han var i Rom. Washington og Oslo var senere, men også i 2008. Der var trukket 5-6 oplysninger om hans kreditkort alle i andet halvår af 2008. Han er ikke bekendt med oplysninger efter 2008. Der fremgik ikke flere oplysninger af aktindsigten. Han fik ikke nogen liste under aktindsigten. Han har aldrig set en liste med kendte personer. Han kender ikke proceduren med fremlæggelse af dokumenter under en civil retssag, men han har ingen problemer med, at retten ser de oplysninger han fik via aktindsigten. Forespurgt hvori hans bekymring bestod, forklarede A, at da det gik op for ham, hvad der var foregået, blev han bekymret for, hvem der havde haft adgang til hans private oplysninger og igennem hvor lang tid. Det var en bred bekymring over, hvad konsekvenserne ville blive. Han følte sig krænket ved at andre vidste noget om ham uden han vidste, hvem der vidste hvad. Han har ikke lidt økonomiske tab eller gået til psykolog på grund af dette. Hans høje krav er som tidligere forklaret fordi han finder sagen principiel og for at statuere et eksempel. Hans syntes det er rimeligt med en økonomisk godtgørelse for at være blevet struktureret overvåget. De sagsøgte har tjent penge på og haft økonomiske interesse i at søge disse oplysninger

og bruge dem til deres blad.

Forespurgt af C's advokat forklarede A supplerende, at han mødtes med BT journalisten i april 2014.

Han overvejede ikke efter den første artikel i maj 2008, hvor det blev afsløret, at han var kæreste med H, at anlægge sag om krænkelse. Han mener også andre aviser og blade skrev om det. Det kan godt passe online artiklen kom 5 uger efter han var kommet hjem fra Rom. Han gik efterfølgende i pressenævnet, som han vurderede, var det rigtige sted at gå hen med klagen.

Det han kunne se ved aktindsigten var sted og tidspunkt for hans brug af hans kreditkort. Transaktionen fra Oslo, var på et hotel. Han kan ikke huske om der stod et beløb. Korttransaktionen fra Washinton var i stormagasinet Macy. Det var ikke kontanthævninger, der fremgik af aktindsigten. Han var i Oslo i forbindelse med sit arbejde. Det var således ikke hemmeligt, at han var i Oslo, eller at han var på et hotel.

Udover de oplysninger han fik under denne aktindsigt og det der kom frem under straffesagen, ved han ikke hvad og hvordan det er foregået. Han ved ikke, om medarbejdere fra Se og Hør har kunne søge oplysninger om ham "efter for godt befindende". Han vil ikke gøre sig til smagsdommer over, hvad pressen har skrevet, det er det, at de har kigget på hans kreditkort, der gør, at han føler sig krænket.

C har forklaret blandt andet, at han startede som chefredaktør på Se og Hør den 1. september 2002. Han opsagde sin stilling den 1. november 2008, og var ansvarshavende redaktør indtil den 1. december 2008. Han havde sidste arbejdsdag den 19. december 2008, men fik løn indtil den 31. december 2008.

Han kan bekræfte, at han holdt et møde med B den 24. juni 2008, og at de indgik en aftale, som det kom frem under straffesagen. Herefter havde han intet med det lavpraktiske omkring kontakten med kilden at gøre. Det var D og E, der havde kontakten med kilden. Han så ikke sms'er undervejs fra B. Forespurgt vedrørende afregningen af B, forklarede C, at det er muligt, at han har attesteret bilag herom, men han kan ikke huske det. Forespurgt vedrørende en liste med personer, som der af andre blev forklaret om under straffesagen, forklarede C, at han ikke har haft kendskab til lister. Han har først efterfølgende hørt tale om lister. Hans eneste rolle i forbindelse med kilden var, at han holdt mødet

den 24. juni 2008 og lavede aftalen om, at kilden skulle ringe, hvis han faldt over noget, som kunne være interessant for Se og Hør. B sagde på dette møde, at han via sit arbejde hos Nets havde adgang til oplysninger om, hvor de kendte befandt sig. Hvis han den 24. juni 2008 havde vidst, at dette var strafbart, havde han ikke indgået den aftale. Han modtog ikke på daglig basis oplysninger fra B og han betragtede ham som en kilde på lige fod med andre af deres kilder. I efteråret 2008 blev han ikke præsenteret for en eneste mail eller sms med konkrete oplysninger fra denne kilde.

Den første artikel om A og H i Berlin var illustrerede med et billede, hvor de kom gående på gågaden i Berlin. Han mener, at de havde fået billedet tilsendt fra en almindelig dansk turist. Det var den første artikel om, at de var kærester. Det var en iagttagelse i det offentlige rum, som de blev gjort bekendt med. Den efterfølgende artikel kan han tydeligt huske, da han syntes historien var interessant fra en politisk vinkel. E sagde, at han havde et tip om, at A ikke havde deltaget i de Nato møder, som han var i Berlin for at deltage i. Det var ikke en klassisk Se og Hør historie. Han kan ikke huske, om de brugte kreditkortoplysninger til den artikel. Oplysningerne om, at A var i Berlin havde de i forvejen. Han vil ikke afvise, at de har brugt kreditkortoplysninger til artiklen, men han husker det ikke. Det var ikke kreditkortoplysninger artiklen var bygget op omkring. Artiklen var opbygget på oplysninger, de havde forvejen og havde fra andre kilder. De fik medhold i pressenævnet vedrørende denne artikel.

Mens han var chefredaktør genererede Se og Hør et overskud på mellem 60 mio. kr. og 80 mio. kr. Han kan ikke huske, hvad overskuddet var i 2008.

Efter afsløringerne i Norge om, at bankansatte havde givet oplysninger til det norske Se og Hør om kendtes økonomi, havde han et møde med O. O spurgte ham, hvad han skulle svare, hvis danske journalister spurgte ham, om Se og Hør i Danmark havde en lignende ordning med bankansatte. C svarede, at de ikke havde en sådan ordning med bankansatte i Danmark. C bestrider på det skarpeste, at der på dette møde blev givet en instruks. Hvis han havde fået en instruks om, at de ikke måtte bruge sådanne kilder, så skulle det følges. Hele grundlaget for hans arbejde var, at han skulle lave et blad, der gik til kanten og også nogle gange over kanten. Det var hans instruks. Han har aldrig under alle sagerne stødt på en instruks om, hvad han måtte eller ikke måtte i forhold til kilder. På et tidspunkt herefter fik han svaret lidt kækt på en henvendelse fra

Avisen.dk, at man kunne ønske, at danske bankansatte tog ved lære af de norske, hvilket han helt sikkert ikke ville have sagt, hvis han 3 dage forinden havde fået en instruks fra øverste ledelse om, at sådanne kilder måtte han ikke bruge.

Forespurgt supplerende af B's advokat, forklarede C, at han indførte "tip telefonen" hos Se og Hør. Se og Hør reklamerede for tip telefonen i bladet. De efterspurgt ikke konkrete historier. Det kan godt være, at de i relation til ...'s bryllupsrejse opfordrede læserne til at tippe dem om oplysninger vedrørende bryllupsrejsen. Det kan han ikke afvise, at de har efterspurgt, men han kan ikke huske det. Hans aflønning var ikke afhængig af Se og Hørs oplag, men han fik en bonus, hvis han overholdt oplagsbudgettet. Han fik en bonus i 2005 eller 2006.

Forespurgt supplerende af Aller Medias advokat forklarede C, at han ikke mener, at man kan afkode, at Berlin artiklen indeholder kreditkorttransaktioner. Artiklen kunne godt være bragt i Berlingske med en lidt anden vinkel. Artiklen kunne også være bragt i BT eller Ekstra Bladet. Det er helt almindeligt, at journalister holder oplysninger om deres kilder for dem selv, og at kilder gør noget, som deres arbejdsgivere ikke er glade for. Kilder er en slags "whistleblower". En kilde har værdi for den enkelte journalist. Rigtig gode kilder holder man som journalist så fortrolige som muligt.

Han modtog ikke løbende oplysninger fra B og han betragtede ham som en kilde på lige fod med andre af deres kilder. I efteråret 2008 blev han ikke præsenteret for en eneste mail eller sms med konkrete oplysninger fra denne kilde. Han har først efterfølgende hørt andre tale om lister. Kilder er et arbejdsværktøj for journalister. Man kan tage sine kilder med sig, når man som journalist skifter arbejdsplads. Det vil være usædvanligt at drøfte kilder med ledelsen. Kildebeskyttelse fortolkes sådan, at offentligheden ikke skal kende kilderne. Han vil ikke afvise, at en chefredaktør eller direktion kunne spørge til, hvilken kilde en journalist har sine oplysninger fra. Chefredaktøren har ansvaret og skal kunne vurdere risikoen. Han har ikke drøftet B med ledelsen.

Som ansvarshavende chefredaktør stillede han op i retten, hvis der var nogle, der følte, at Se og Hør havde overtrådt reglerne. Han blev både dømt og frifundet i forskellige sager. Når han blev dømt, blev han friholdt af Aller. Han har haft det redaktionelle ansvar, men der var krav om, at han rapporterede videre til ledelsen, hvor de dikterede den redaktionelle linje. Den redaktionelle linje blev fastlagt i tæt samarbejde

med ledelsen og direktionen. Han har deltaget i mange møder, hvor de med ledelsen talte om, at deres strategi skulle være, at de gik længere end andre blade. Ejeren var undertiden også med til sådanne møder og overvejelser om bladets strategi. Det er klart, at de ikke fik besked på, at de bare skulle bryde loven, men det mente han heller ikke de gjorde.

Havde han vidst, hvad Retten i Glostrup ville nå frem til under straffesagen, så havde han aldrig indgået den aftale. Han mener ikke, at O havde reageret, hvis han havde fortalt ham om denne kilde. Det var ikke en aftale, der fik "alarmklokkerne til at ringe".

Bladets overskud var godt men nedadgående, da omsætningen af blade generelt var nedadgående. Deres overskud var ikke påvirket af B som kilde. Hans betydning som kilde er stærkt overvurderet. Der var generelt en sammenhæng mellem, hvordan bladet solgte, og hvad de havde på forsiden.

Forespurgt supplerende af A's advokat forklarede C, at han var konkret inde i den historie med A og Nato møderne i Berlin. Han rådgav E om, at han kunne spørge NATO, om A var på listerne fra møderne, og om reglerne for at skulle skrive sig på listerne. Som han husker det, var han ikke inde over brug af B til den artikel.

Foreholdt straffedommens side 52, hvor han selv forklarede om den aftale han indgik med B bekræftede C, at det var den aftale han indgik med kilden, at hvis kilden faldt over noget, så skulle han ringe til dem. De aftalte, at nu var han deres kilde. Han var ikke med på de sms'er, der herefter blev udvekslet. Han kan godt have sagt til E, at han kunne ringe til B vedrørende A's besøg i Berlin, men han kan ikke huske det.

Foreholdt hans forklaring side 56 i straffedommen om facebook beskeden af 30. juni 2008 fra D til E om, at H havde haft tre kreditkorttransaktioner i Berlin og A en transaktion i perioden fra 24. til 25. maj 2008, forklarede C, at han ikke kan huske, om han har sagt til E, at han skulle tale med D, da han havde en kilde, der kunne tjekke kreditkort. Det kan sagtens være, men han kan ikke huske det. Historien var startet med billedet fra en tilfældig dansk turist i Berlin.

Foreholdt hans forklaring side 55 i straffedommen med mail af 7. juli 2008 fra E til ham selv, hvoraf fremgår:

"Hej C Jeg synes det er farligt at skrive en artikel udelukkende baseret på korttransaktioner. Så er vi ude i gætterier. Reelt ved vi ikke, om de er dernede sammen.

(Måske A har betalt for hotellet hjemmefra som en gave til H? A havde f.eks. en trans i Zürich torsdag.) Der skal ikke meget til at lægge to og to sammen, vis vores historie ikke stemmer, men kun korresponderer med kreditkorttransaktioner. Vores kilde er for god til at miste, da den kan være brugbar mange år ud i fremtiden.

Jeg synes - i grove træk - at korttranskilden kun skal bruges som verificering af historier eller som grundlag for yderligere research. Hvis vi kan få oplysninger om deres tur til Rom ad anden vej, så er det helt i orden (Bare et enkelt øjenvidne f.eks.)

Men som det står nu, er det så ikke lidt risky for en historie, der reelt kun er en "navne hjemmefra"?

Bare min mening

E"

Hertil forklarede C, at han modtog denne mail fra en medarbejder, mens han var på ferie. Han svarede ikke, men var enig i, at de skulle passe på deres kilder. Det kan godt passe, at han efterfølgende afviste, at en journalist skulle rejse til Rom.

F har forklaret blandt andet, at han var chefredaktør hos Se og Hør fra juni 2009. Før det var han hos BT. Der blev ikke i hans periode som chefredaktør skrevet om A i Se og Hør. A var ikke en person, de var interesseret i på Se og Hør. Han var ikke i sin tid som chefredaktør bekendt med, at de på nogen måde søgte oplysninger om A. Han var i sin tid som chefredaktør ikke bekendt med det, der kom frem under straffesagen om "lister". Han kan således ikke svare på, om A har stået på en liste, da han ikke vidste, der fandtes lister og aldrig har set en sådan liste.

Foreholdt vidnet O's forklaring fra straffedommens side 152, hvor O forklarede, at han første gang hørte om kreditkortkilden i april 2014, forklarede F, at dette ikke er korrekt. O bad ham om at stoppe med brugen af kilden i 2010. Han mener, det var i maj, juni eller juli 2010, at O sagde til ham, at han skulle stoppe den aftale de havde med tys-tys kilden. O har således kendt til kilden siden forår/ sommer 2010. Det var på et møde på hans eller O's kontor. Han mener, det var et møde hos Aller. Det var et møde om andre emner. O ville mødes med de enkelte chefredaktører

hver måned. Man lagde stor vægt på top leder udvikling. O spurgte ham på et sådant møde, om det han hørte med at Se og Hør havde en kilde, der kunne noget med kreditkort, var rigtigt. F bekræftede, at Se og Hør havde en kilde, der kunne kigge på kreditkorttransaktioner. O sagde, at det mente han skulle stoppe. De drøftede det. O sluttede med at sige, at han var chefredaktør og selv måtte bestemme, om han ville stoppe eller fortsætte med kilden. Aller Media er det sted han har været, hvor chefredaktører har haft størst frihed. I sin tid som chefredaktør havde han kun tre samtaler med O om konkrete artikler, ellers blandede han sig ikke. Efter mødet med O kaldte han D og E ind på sit kontor. Det var samme dag eller dagen efter. Han fortalte dem, at O havde bedt dem om at stoppe med kreditkortkilden, og at det syntes han, at de skulle gøre. Han har måske sagt, at det var "top ledelsen" eller "top direktionen", der havde sagt, at de skulle stoppe med kilden. Men begge dele kan kun være O. O har ikke efterfølgende spurgt ham om kreditkortkilden eller fuldt op på, om brugen af kilden blev bragt til ophør.

Lørdag før bogen udkom i 2014 fik han en opringning O. Han var stoppet som chefredaktør på grund af sygdom i marts 2013. O sagde, at han ringede, fordi han havde hørt, at der kom en bog. Han sagde, at de troede, at der i den bog stod noget om kreditkortkilden. O sagde til ham under denne telefonsamtale, at det var vigtigt for ham, at F sagde, at O ikke kendte noget til den kreditkortkilde. Han svarede, at det ville være svært for ham at svare, at O ikke kendte til kilden, da han selv havde bedt ham stoppe med brugen af kilden.

I har ikke bedt ham om at stoppe brugen af kreditkortkilden. Det må være en erindringsforskydning, når I under straffesagen forklarede, at han havde bedt ham om at stoppe. Det ville han kunne huske, hvis han havde sagt det.

Se og Hør gav betydeligt overskud på omkring 50 mio. kr.

Forespurgt supplerende af B's advokat forklarede F, at hans lønning ikke var afhængig af Se og Hørs omsætning. Han fik en fast løn og ingen bonus.

Forespurgt supplerende af Aller Medias advokat forklarede F, at det ikke undrede ham, at O havde hørt om

kilden. Han spurgte ikke O om, hvorfra han havde hørt om kilden. O har ikke før spurgt ham om kilder. F bekræftede, at han under straffesagen forklarede, at han ikke havde talt med O om kreditkortkilden. Det var fordi han var ansvarshavende redaktør og det var hans ansvar. Han havde meget varme følelser for Aller Media og ville ikke inddrage andre i hans ansvar. Det gør ham meget ondt, at nogle menige medarbejdere er blevet straffet for noget, der er hans ansvar.

Han er ikke blevet bedt om at stoppe med brugen af kilden. Hvis han var blevet bedt om at stoppe med brugen af kilden, ville dette have medført, at han ville overveje sin fortsatte ansættelse. Han mener, at hvis en chef gav ham en ordre, og han valgte ikke at følge den ordre, ville den eneste naturlige konsekvens for ham være, at han sagde op eller blev fyret. Dette overvejede han ikke, da det ikke var en ordre, idet det blev sagt, at han som ansvarshavende redaktør selv kunne bestemme om han ville stoppe med brugen af kilden. Han besluttede, at de fortsat skulle bruge kreditkort kilden, men på et møde med D og E sagde han, at hvis det kom frem, at de fortsat brugte kilden, ville han benægte, at han kendte til det. Det fortryder han meget, at han sagde. D og E ønskede fortsat at bruge kilden.

Hvis han havde vidst, hvordan kilden faktisk fik oplysningerne, ville han helt sikkert ikke have brugt kilden. Han troede kilden havde lovlig adgang til oplysningerne. Han vidste ikke dette skete ved hacking.

Forespurgt supplerende af A's advokat og foreholdt sin forklaring under straffedommen på side 64, hvor han forklarede, at "*Han ved ikke, hvad de brugte kilden til i tiltaltes tid på Se og Hør. Tiltalte var ikke nede i materien af de enkelte historier. Tiltalte er dog sikker på, at kilden blev brugt. Tiltalte modtog mails, hvor der blev spurgt til nye navne til listen. Tiltalte bidrog måske med ét navn, men han er ikke sikker.*" forklarede F, at han ikke kan huske det, men at det giver god mening. Han var ikke orienteret om de konkrete historier som denne kilde havde givet oplysninger til - ligesom han i andre historier ikke vidste, hvilke kilder der var med. Han vidste ikke hvilke oplysninger, der kom fra kilder, hvilke der blev brugt eller hvilke der ikke blev brugt. Chefredaktøren var mere inde over de overordnede linjer. Han var først med ind over konkrete historier, når der kunne opstå problemer eller var tale om mediaansvarsloven. Han vidste ikke, om der løbende kom informationer fra denne kilde eller om de blev anvendt. Han vidste blot at der var en kilde.

Forespurgt supplerende af sin egen advokat forklarede F, at han nu forklarer om O's viden, da Aller Media nu forsøger at frafalde deres arbejdsgiveransvar ved under denne sag at nedlægge påstand om, at han skal friholde dem for eventuel erstatning. Den koncern, der har tjent penge på dette, vil ikke stå ved deres ansvar og betale en eventuel erstatning, derfor ønsker han ikke længere at beskytte Aller Medier, og forklarer derfor nu sandheden om, hvad O vidste.

E har som vidnet forklaret, at han blev ansat som journalist på Se og Hør i 2008. Hans dækkede som udgangspunkt alle typer af historier, men han var måske lidt mere på de hårdslående historier end "røde løber" historier. Han kan godt huske, at han skrev en artikel om, at A var på skatteyderbetalt ferie med H. De havde fået et billede af A og H, der gik arm i arm i Berlin. Han mener, det var en læser, der havde taget billedet og sendt det til Se og Hør. Herefter fandt de ud af, at A var på officielt sikkerhedspolitisk besøg i Berlin og skulle til Nato møder i Berlin. Han tænkte, at der måske var en endnu bedre historie i, at A ikke varetog sine arbejdsopgaver, men i stedet spankulerede rundt i Berlin med sin nye kæreste. Det var ret nemt at tjekke, hvornår der var Nato møder. Der var også et tidsstempel på det billede, de havde fået fra en læser, og han kunne via de oplysninger, han fik fra Nato se, at der havde været et møde samtidigt med at billedet blev taget. Herefter fik han mødelisterne fra Nato, hvor A ikke fremgik. Et par af A's kollegaer, som også var i Berlin og deltog i Nato møderne, bidrog også til artikelen. Han anmodede om aktindsigt i A's bilag fra rejsen. Dette var alt sammen arbejde, han lavede, inden han kendte til kilden B. Hans artikel var således lavet færdig før han kendte til B. Da A var i Berlin havde de slet ikke kontakt med B endnu. Baggrunden for hans artikel om A var således billedet fra en dansk turist og derefter den manglende deltagelse i møderne. Artiklen blev indbragt for Pressenævnet, hvor Se og Hør vandt. Han arbejder en del med kilder og det gør alle journalister, og han ville aldrig røbe identiteten på hans kilder. Han mener ikke, at man kan kalde sig journalist, hvis man røber sine kilders identitet.

Det er korrekt, at han i efteråret 2008 var sat "cc" på sms beskeder som B sendte til D. Han sendte ikke selv den slags oplysninger videre, som et led i hans beskyttelse af kilder. Han har aldrig selv sendt noget videre fra en kilde.

Han observerede på et tidspunkt, som nok var i 2010, at O kom til et møde på redaktionen. Han lagde mærke til det, da det var meget sjældent O kom på redaktionen. Bagefter sagde F til ham, at O havde sagt, at de skulle stoppe med at bruge kreditkortkilden. Han så O gå ind på F's kontor, og bagefter sagde F til ham, at de skulle stoppe med at bruge kreditkortkilden.

Forespurgt supplerende af F's advokat og forholdt hans forklaring fra straffedommens side 38, 4. afsnit, bekræftede vidnet E, at det han har forklaret under straffesagen fortsat er sådan han husker indholdet af samtalen. F videregav fra O, at brugen af kreditkortkilden skulle bringes til ophør. Han havde hele tiden sagt og fastholdt, at det var et problem, at der var så lemfældig omgang med kilden. Der kom flere og flere på de mails, der blev sendt rundt. Han sagde til D, at han ikke skulle sende de mails rundt. De blev enige om, at gå "lidt mere stille" med kreditkortkildens oplysninger. F sagde på et redaktionsmøde, at nu stoppede de med denne kilde. Herefter var det kun F, D, J, L og ham selv, der kendte til, at de fortsat brugte kilden. F sagde, at O ville have de skulle stoppe med kilden, men det blev kraftigt antydnet, at det var på grund af sagen om News off the World, der måtte lukke, at O var blevet bange for bladets eksistens. Det kan godt have været omkring juni/juli 2010.

Forespurgt supplerende af Aller Medias advokat, forklarede vidnet E supplerende, at han ikke selv har talt med O. Han har aldrig talt med O selv. Han syntes, der var en lemfældig omgang med B som kilde. Han mindes ikke at have set O på de mail, der blev sendt rundt om kilden. De mails blev sendt til personer på Se og Hørs redaktion. Forespurgt hvorfor de fortsatte med at bruge kilden, når O havde sagt, at de skulle stoppe, forklarede vidnet, at de fortsatte fordi kildens oplysninger i sidste ende kunne udløse historier til bladet. De havde en drøftelse, hvor han og D kom med deres input, men det var chefredaktørens beslutning. Det var F's beslutning som chef, at de kunne fortsætte med at bruge kilden. De sagde ikke, at de ikke ville være med. De gjorde, hvad chefen sagde.

Forespurgt supplerende af A's advokat, forklarede vidnet E, forholdt sin forklaring i straffedommen på side 34 øverst, at det er korrekt, at han har forklaret sådan. Det er altid godt at have mere end en kilde til en oplysning, så det

var en bekræftelse han fik fra kreditkortoplysningerne af de oplysninger, han havde i forvejen af A's besøg i Berlin. Han vidste allerede, at A ikke var på mødelisterne, og at to af hans politikerkollegaer sagde, at han ikke havde deltaget i møderne, og at der var taget et billede af ham, hvor han gik hånd i hånd med H på et tidspunkt, hvor han skulle have været til et møde. Kreditkortoplysningerne bekræftede alle disse oplysninger. Han fik oplysningerne om A's og H's kreditkort over facebook. Han var i besiddelse af kreditkortoplysningerne, da han skrev artiklen.

Foreholdt hans egen mail til C af 7. juli 2008 forklarede vidnet E, at han syntes at kreditkortoplysningerne kun skulle bruges til at verificere oplysninger de havde i forvejen. De havde oplysninger om, at A var i Rom, men de havde ikke andre oplysninger eller kilder. Som han skrev til C, ville han ikke skrive artikler alene på baggrund af oplysningerne om kreditkorttransaktioner. Han har ikke skrevet artikler kun på baggrund af kreditkorttransaktioner. 99 % af de kreditkorttransaktions oplysninger de fik, brugte de ikke til noget - end ikke yderligere research.

Parternes synspunkter

Sagsøger, A, har i påstandsdokument af 9. februar 2018 gjort gældende:

"

...

- at de sagsøgte uberettiget og for egen eller andres vinding har skaffet sig adgang eller medvirkede til at skaffe sig adgang til A's kreditkortoplysninger og har benyttet disse oplysninger, medvirket til at benytte oplysningerne eller været vidende om den løbende overvågning, og at oplysningerne fra overvågningen i perioden fra juni 2008 til november 2011 eller for den sags skyld senere kunne benyttes til artikler i ugebladet SE og HØR eller af andre,
- at de sagsøgte skaffede sig adgang til, og opstillede eller medvirkede til opretholdelsen af et system, hvorefter de sagsøgte efter forgodtbefindende og med økonomisk vinding for øje kunne skaffe sig adgang til meget personlige oplysninger om A og anvende disse til publicering af artikler i SE og HØR eller til andre formål,
- at det på baggrund af forklaringerne afgivet under straffesagen mod sagsøgte 1-3, jf. bilag 2, kan lægges til grund, at det var ledelsen i SE og HØR, som traf beslutning om, hvorvidt en kilde skulle benyttes, og

at sagsøgte 4, Aller Media A/S, var vidende om, at B blev anvendt som kilde,

at det på grundlag af forklaringerne under straffesagen kan lægges til grund, at der har eksisteret en liste svarende til, hvad D forklarede under straffesagen, og det kan endvidere lægges til grund, at A har stået på denne liste,

at det forhold at A har været angivet på denne liste, skaber en formodning for, at A har været overvåget af sagsøgte 1-3 i hele perioden fra 18. juni 2008 til 12. november 2011,

at det herefter må påhvile de sagsøgte at bevise, at A på et tidspunkt blev taget af den pågældende liste og at hans kreditkortoplysninger dermed ikke længere blev overvåget eller at der ikke længere bestod en mulighed for konkret at overvåge disse oplysninger,

at såfremt de sagsøgte ikke løfter denne bevisbyrde, må det lægges til grund, at A ikke på noget tidspunkt blev taget af den pågældende liste, og at overvågningen eller muligheden for overvågning dermed bestod i hele perioden,

at det som følge heraf ikke påhviler A at dokumentere hver enkelt oversendelse af information fra sagsøgte 1, B, til SE og HØR vedrørende sin egen person i perioden fra 18. juni 2008 til den 12. november 2011, idet et sådant bevis ikke er muligt at føre inden for rammerne af det nødvendige og rimelige, når henses til, at det er de sagsøgte, der har etableret og/eller medvirket til eller været vidende om den løbende og ulovlige overvågning – herunder muligheden for overvågning, muligheden for adgang til og muligheden for benyttelse af – af A's kreditkortoplysninger,

at A herved har været udsat for en alvorlig krænkelse af sit privatliv, idet han ulovligt har fået overvåget sine kreditkortoplysninger, der til hver en tid af SE og HØR – eller for den sags skyld andre, som oplysningerne eventuelt måtte være blevet eller kunne være blevet videregivet til – kunne benyttes til at skrive artikler mv.

at der i Retten i Glostrups dom i straffesagen mod sagsøgte 4, Aller Media A/S, er lagt vægt på – som en skærpende faktor - at forholdene blev begået over en meget lang periode, at der var tale om erhvervsmæssig anvendelse af ulovligt indhentede oplysninger, og at dette indebar en krænkelse af de forurettede, herunder A,

- at kränkelsen som følge heraf må anses for ekstraordinær alvorlig, hvorfor A er berettiget til en tortgodtgørelse af en anseelig størrelse, der skal udmåles over de beløb, der i retspraksis udmåles for krænkelser baseret på "tilfældighedsfund" såsom offentliggørelse af paparazzi-fotos m.v., og godtgørelsen bør fastsættes til det påstævnte beløb,
- at de sagsøgte som følge heraf in solidum subsidiært hver for sig er forpligtet til at betale tort-godtgørelse til sagsøger i overensstemmelse med den nedlagte påstand,
- at A ikke har givet de sagsøgte berettiget anledning til at tro, at han havde opgivet at forfølge sit potentielle erstatningskrav — hvorved fremhæves, at A tog udtrykkeligt forbehold for at rejse erstatningskrav under straffesagen mod sagsøgte 1-3 — hvorfor erstatningskravet ikke er bortfaldet som følge af passivitet,
- at A første gang blev bekendt med den ulovlige overvågning i april 2014, da historien blev omtalt i BT, hvorfor kravet allerede af denne grund ikke er forældet,
- at det anerkendes, at der ikke er foretaget påkrav i overensstemmelse med inkassolovens § 10, hvilket imidlertid er uden betydning allerede af den årsag, at de 4 sagsøgte har bestridt, at A har en fordring, herunder fordringens størrelse.

..."

Sagsøgte 1, B, har i påstandsdokument af den 9. februar 2018 gjort gældende, at:

"...

I AD Påstanden om frifindelse over for den af sagsøger nedlagt påstand om betaling

1.1 Erstatningsansvarslovens § 26

Sagen drejer sig overordnet om, hvorvidt B har pådraget sig et civilretligt ansvar selvstændigt eller i sammenslutning med sagsøgte 2-4, som berettiger A til godtgørelse for tort, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1 har følgende ordlyd:

Stk. 1. Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort.

Det gøres overordnet gældende, at B ikke har krænket sagsøgers frihed, fred, ære eller person, der berettiger til tortgodtgørelse. Det gøres således gældende, at B ikke har krænket A's privatliv/privatlivets fred hverken ved indhentelse af kreditkortoplysninger, ved overvågning af kreditkortoplysninger, ved videregivelse af kreditkortoplysninger eller brug af kreditkortoplysninger.

Nedenfor i afsnit 1.1.1 -1.1.4 vil jeg redegøre nærmere for det ovenfor anførte.

1.1.1 Indhentelse af kreditkortoplysninger

Det gøres gældende, at B ikke har krænket A's privatliv ved alene at skaffe sig adgang til A's kreditkortoplysninger i et sådant omfang, at A er berettiget til godtgørelse for tort, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Det gøres gældende, at selve indhentelsen ikke er tilstrækkelig til tortgodtgørelse jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Det gøres endvidere gældende, at A ikke har løftet bevisbyrden for, at B i en periode på knap 4 år, dvs. hele ansættelsesperioden ved PBS/IBM, har indhentet oplysninger om A.

Det kan derfor ikke lægges til grund, som det er gjort af A, at en indhentelse af kreditkortoplysninger, og en eventuel krænkelse som følge deraf, har fundet sted over en periode på næsten fire år.

Det gøres således sammenfattende gældende, at B's blotte indhentelse af/kendskab til A's kreditkortoplysninger ikke berettiger til tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26. Til støtte herfor henvises der til FED2003.1759V.

1.1.2 Overvågning

Det gøres gældende, at B ikke har overvåget A. Hertil skal det bemærkes, at A ikke har redegjort for, hvad han forstår ved overvågning.

Af fortolkningsbidrag til begrebet overvågning fremgår følgende om (tv-)overvågning i TV-overvågningsloven § 1, stk. 2, 1. pkt.:

"Ved tv-overvågning forstås vedvarende eller regelmæssigt gentagen personovervågning ved hjælp af fjernbetjent eller automatisk virkende tv-kamera, fotografiapparat eller lignende apparat. " [min fremhævning]

A har ikke løftet bevisbyrden for, at der er sket overvågning i et sådant omfang. Det gøres gældende, at uagtet om det lægges til grund, at der har eksisteret en "liste" over interessante personer, og at A på et tidspunkt har optrådt på denne "liste", så er dette ikke ensbetydende med, at der er sket overvågning af A/A's kreditkortoplysninger vedvarende og regelmæssigt.

Det bestrides i øvrigt, at den blotte eksistens af en "liste" kan have formodningen for sig, at overvågning af A dermed er sket.

Idet A heller ikke har løftet bevisbyrden for, at der er indhentet oplysninger om ham i en periode på næsten 4 år, da kan det heller ikke lægges til grund, som gjort af A at selve indhentelsen er sket på en systematisk måde, som kan kvalificeres som "overvågning"

Det gøres derfor sammenfattende gældende, at A ikke er blevet overvåget på en sådan måde, der berettiger ham til tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

1.1.3 Videregivelse af kreditkortoplysninger

Det gøres gældende, at B ikke har krænket A's privatliv ved at videregive oplysningerne til de øvrige sagsøgte, som berettiger A til godtgørelse for tort, jf. erstatningsansvarsloven § 26.

Til støtte herfor henvises der til U.2004.273Ø.

1.1.4 Brug af kreditkortoplysninger

Det gøres gældende, at B ikke har medvirket til en eventuel krænkelse af privatlivet ved brug af kreditkortoplysninger i forbindelse med udgivelsen af artiklen (bilag 3). Det gøres hertil gældende, at A end ikke har løftet bevisbyrden for, at der er brugt kreditkortoplysninger ved tilvejebringelsen af artiklen (bilag 3).

Det gøres tillige gældende, at B ikke har haft skaffet sig adgang til kreditkortoplysninger med henblik på at bruge oplysningerne til at publicere artikler om A i SE og HØR. Det bemærkes i øvrigt, at B ikke har været involveret i selve udgivelsen af den publicerede artikel (bilag 3), og det har således aldrig været B's hensigt at bruge oplysningerne på en sådan måde.

Det gøres ydermere gældende, at B ej heller har haft indflydelse på, hvorvidt oplysninger videregivet af ham til de øvrige sagsøgte

blev benyttet i artikler, herunder artiklen i bilag 3.

Det gøres derfor sammenfattende gældende, at B ikke har eller har medvirket til den eventuelle krænkelse af privatlivet ved brug af kortoplysninger, som artiklen (bilag 3) har påført A, hvorfor B ikke er ansvarlig for en eventuel tortgodtgørelse som følge heraf.

1.1.5 Godtgørelsesniveauet

Det gøres gældende, at det af A påståede krav for tortgodtgørelse på kr. 250.000 er urimeligt højt.

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2 har følgende ordlyd:

Stk. 2. Ved fastsættelsen af godtgørelsen kan det tillægges vægt, at krænkelsen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret en overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 23 eller 24.

Det bemærkes, at en eventuel krænkelse ikke er sket ved en overtrædelse af straffelovens kapitel 23 (forbrydelser i familieforhold) eller 24 (seksualforbrydelser).

Af Erstatningsansvarsloven med kommentarer af Jens Møller mfl., 6. udgave 2002, side 547, fremgår følgende om godtgørelsens fastsættelse:

"Godtgørelsen skal altså fortsat fastsættes under hensyn til krænkelsens grovhed, handlingens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt". [min fremhævning]

A har ikke redegjort for, at krænkelsens grovhed, handlingens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt berettiger ham til en godtgørelse i størrelsesordenen kr. 250.000.

Det gøres gældende, at særligt krænkelsens grovhed ikke kan berettige til en godtgørelse på kr. 250.000, jf. bilag D.

I bilag 2, er der på side 145 anført, at SE og HØRs historie om A's tur til Berlin (bilag 3) blev indbragt for pressenævnet, men at A tabte sagen i pressenævnet. A er gentagne gange blevet opfordret til at fremlægge pressenævnets afgørelse om artiklen fremlagt som bilag 3, ligesom A er blevet opfordret til, at oplyse, hvorvidt sagen er tabt i pressenævnet. Sagsøgte 3 har på side 3 anført sit svar skrift, at pressenævnet frifandt SE- og HØR. Idet A ikke har besvaret de processuelle opfordringer, må det således lægges til grund, at sagen er tabt i pressenævnet.

Det gøres derfor gældende, at omstændighederne i øvrigt vedrørende artiklen (bilag 3) således taler for en justering af godtgørelsesniveauet i nedadgående retning.

Det gøres således gældende, at det af A fremsatte urimeligt høje krav på kr. 250.000 ikke har hjemmel i erstatningsansvarslovens § 26.

Det gøres yderligere gældende, at A's krav ligger væsentligt over det forholdsvis lave niveau, der ses fastsat i praksis for overtrædelser af erstatningsansvarslovens § 26, og særligt overtrædelse af privatlivets fred.

Til støtte for, at kravet er urimeligt højt henvises der endvidere til afgørelserne U.1991.194/2Ø, FED2001.2520Ø, U.2007.1967V, Tfk2008.499Ø, U.2008.727/2S, U.2011.23431-1 og U.2015.3565Ø.

1.2 Forældelse og passivitet

Det gøres slutteligt gældende, at et eventuelt krav må anses at være bortfaldet ved forældelse. Det gøres endvidere gældende, at et eventuelt krav i hvert fald må anses for at være bortfaldet ved retsfortabende passivitet udvist af A.

2 AD Påstanden om frifindelse overfor sagsøgte 4's nedlagte påstand om friholdelse samt den selvstændigt nedlagte friholdelsespåstand

2.1 Frifindelse overfor sagsøgte 4's friholdelsespåstand

Det bestrides, at der er grundlag for, at B skal friholde Aller Media.

Det gøres gældende, at det er Aller Media, som har opnået den økonomiske gevinst ved udgivelsen af Se & Hør, hvorfor Aller Media er nærmest til at bære tabet for en eventuel krænkelse som udgivelsen af artiklen (bilag 3) og eventuelle øvrige krænkelser har påført A. Det gøres gældende, at Aller Media, qua den økonomiske gevinst, har haft den største interesse i at indhente og derefter bruge oplysningerne om A.

2.2 Friholdelse af sagsøgte 2-4

Det gøres gældende, at det er sagsøgte 2 og/eller sagsøgte 3 i forening med sagsøgte 4, som har publiceret artiklen (bilag 3), hvorfor det er sagsøgte 2 og/eller sagsøgte 3 i forening med sagsøgte 4, der er skyld i den eventuelle krænkelse af A's privatliv, som berettiger A til godtgørelse for tort.

Det gøres som tidligere anført gældende i afsnit 1.1.4, at B ikke har medvirket til publiceringen af artiklen (bilag 3), hvortil der henvises.

Det gøres således gældende, at sagsøgte 2 og/eller sagsøgte 3 i forening med sagsøgte 4 er nærmest til at bære tabet herfor, hvorfor sagsøgte 2 og/eller sagsøgte 3 i forening med sagsøgte 4 skal friholde B for et hvert krav på tortgodtgørelse, som B måtte blive tilpligtet at betale til A som følge heraf.

3 Sagsomkostninger

Det gøres i første række gældende, at selv for det tilfælde, at A måtte få tilkendt en godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 — og dermed for en del vinde sagen — da skal A betale sagsomkostninger til B, jf. retsplejelovens § 313. Det gøres således gældende, at for det tilfælde at A alene tilkendes en godtgørelse i størrelsesordenen kr. 10.000-25.000, da skal B tildeles fulde sagsomkostninger, jf. retsplejelovens § 313, stk. 2.

Til støtte herfor henvises der til Sagsomkostninger i Civile sager af Henrik Kirk, 2. udgave, 2011, side 30.

Det gøres dernæst gældende, at B skal tilkendes delvise sagsomkostninger til B, jf. retsplejelovens § 313, stk. 1. Til støtte herfor henvises der til U.2014.343V.

Det gøres endvidere gældende, at A's påstand på kr. 250.000 har medført, at B har haft større omkostninger, end hvis A rettelig havde nedlagt påstand om godtgørelse i niveauet kr. 10.000-25.000, hvorfor A skal erstatte B's sagsomkostninger. Det bemærkes i den forbindelse, at hvis A i stedet havde nedlagt påstand om kr. 10.000-25.000, da ville B i en sådan sag ikke have antaget advokatbistand, hvilket nærværende sagsanlæg med en påstand på kr. 250.000 har nødvendiggjort.

Det gøres i anden række gældende, at sagens omkostninger skal ophæves, jf. U.2016.370V og U.2016.680 Ø.

..."

Sagsøgte 1, B, har i processkrift IA besvaret sagsøgers opfordringer om, hvorvidt det bestrides, at der har eksisteret en liste svarende til, hvad D under straffesagen afgav forklaring om, oplyst;

"...

Ved besvarelsen af opfordring 1 kan det oplyses, at sagsøgte 1 ikke bestrider, at der har eksisteret en "liste" med navne over kendte personer. Det bemærkes, at der ikke er tale om en egentlig fysisk liste, men nærmere en løbende korrespondance frem og tilbage mellem bl.a. de sagsøgte om "interessante" personer. Hvorvidt de øvrige sagsøgte eller andre ved Se- og Hør har haft en "egentlig" og "fysisk" liste, er sagsøgte 1 ikke bekendt med.

Sagsøger har opfordret (2) de sagsøgte til at oplyse, hvorvidt det bestrides, at A har stået på den pågældende liste.

Ved besvarelsen af opfordring 2 kan det oplyses, at sagsøgte 1 ikke bestrider, at sagsøger, A, på et tidspunkt har oprådt på "listen".

Sagsøger har opfordret (3) de sagsøgte til at oplyse, om A nogensinde er blevet fjernet fra den pågældende liste.

Ved besvarelsen af opfordring 3 kan det oplyses, at sagsøgte 1 ikke er bekendt med forhold vedrørende en fjernelse af A's navn, og hvorvidt A's navn evt. er fjernet fra en "egentlig" og "fysisk" liste hos de øvrige sagsøgte.

..."

Sagsøgte 2, F, har i påstandsdokument af den 9. februar 2018 gjort gældende, at:

"...

Til støtte for den nedlagte påstand 1.1 gøres det gældende,

at der ikke fra sagsøgte 2)s side foreligger handlinger, der berettiger sagsøger til tortgodtgørelse, idet bemærkes, at artiklen om sagsøgers kærlighedsferie er offentliggjort ca. 1 år forud for sagsøgtes ansættelse på Se og Hør,

at sagsøger ikke har besvaret opfordringerne A, B, C, D og E; navnlig har sagsøger ikke dokumenteret sagsøgte F's påståede rolle ved tilblivelsen af artiklen om sagsøgers kærlighedsferie i 2008, idet atter bemærkes, at artiklen er offentliggjort ca. 1 år forud for F's ansættelse på Se og Hør i 2009,

at Højesteret ved kendelse af 21. december 2016 har afvist at beskikke bistandsadvokat for de personer, hvis kreditkortoplysninger er anvendt af Se og Hør. Højesterets begrundelse er følgende:

"Højesteret finder herefter, at beskikkelse af bistandsadvokat efter §

741 a, stk. 4, som udgangspunkt ikke kan ske i sager om fredskrænkelser, medmindre krænkelsen af den forurettede har en sådan grov karakter som nævnt i forarbejderne, eller den forurettedes personlige forhold begrundet dette.

Der er i den foreliggende sag ikke oplysninger om, at krænkelsen af de forurettede har været af en sådan grov karakter, eller at de forurettedes personlige forhold taler for beskikkelse af en bistandsadvokat. Højesteret tiltræder på denne baggrund, at betingelserne for advokatbeskikkelse efter retsplejelovens § 741 a, stk. 4, ikke kan anses for opfyldt, og stadfæster derfor landsrettens kendelse.”

Højesterets anfører, at anvendelsen af kreditkortoplysninger ikke har haft en kvalificeret karakter ”en sådan grov karakter”, hvorfor der ikke er grundlag for tortgodtgørelse,

- at* sagsøgte 2) ikke har deltaget i nogen former for indhentelse af - endsige ”overvågning” af - sagsøgers kreditkortoplysninger,
- at* der ikke i sagsøgte 2)s tid som ansvarshavende chefredaktør er indhentet oplysninger om sagsøgers anvendelse af kreditkort,
- at* der sagsøgte 2) ikke er vidende om, at der i hans tid som ansvarshavende chefredaktør er indhentet oplysninger om sagsøgers anvendelse af kreditkort,
- at* krav på eventuel tortgodtgørelse er bortfaldet ved passivitet,
- at* kravet om tortgodtgørelse, såfremt Retten måtte finde betingelserne herfor opfyldt, skal fastsættes til et langt lavere beløb, idet bemærkes at tortgodtgørelse for drabsforsøg typisk udmåles til 20.000 kr. (se eksempelvis Tfk2017.25V), mens tortgodtgørelse for voldtægt typisk udmåles til 30.000 kr. (se eksempelvis Tfk2017.138V); der henvises tillige til afgørelsen refereret i UfR2015.3565Ø, der udmålte tortgodtgørelser på 10.000 kr. og 20.000 kr. for krænkelser i landsdækkende TV-udsendelse, og
- at* Inkassolovens § 10 ikke er overholdt.

Til støtte for den nedlagte påstand 1.2 gøres det gældende,

- at* i det omfang, sagsøger måtte få helt eller delvist medhold i sin påstand, er der intet grundlag for at friholde sagsøgte 1) for et idømt erstatningsansvar.

Til støtte for den nedlagte påstand 1.3 gøres det gældende,

- at* der ikke er grundlag for, at sagsøgte 2) skal friholde sagsøgte 4),

navnlig ikke i en situation, hvor sagsøgte 4) har påtaget sig et strafferetligt ansvar for forløbet, og hvor i hvert fald dele af direktionen i sagsøgte 4) har været vidende om anvendelsen af kreditkortkilden og har haft økonomisk fordel heraf, ligesom det følger af Danske Lov 3-19-2, at arbejdsgiveren Aller Media A/S hæfter for det erstatningsansvar, som en ansat måtte pådrage sig i forbindelse med arbejdets udførelse.

..."

Sagsøgte 3, C, har i påstandsdokument af den 22. januar 2018 gjort gældende, at:

"...

2.1. Til støtte for den nedlagte påstand 1.1 gøres det gældende,

at der ikke fra sagsøgte 3)'s side foreligger handlinger, der berettiger sagsøger til en tortgodtgørelse,

at kravet på en eventuel tortgodtgørelse er bortfaldet ved passivitet,

at tortgodtgørelsen, såfremt retten finder, der skal udmåles en sådan, skal fastsættes til et væsentligt lavere beløb end krævet af sagsøger, idet det krævede beløb er helt ude af proportioner med hvad, der i retspraksis gives i tortgodtgørelse.

at inkassolovens § 10 ikke er overholdt i relation til sagsøgte 3).

Det bestrides,

at sagsøgte 3) har deltaget i nogen former for overvågning af sagsøgers kreditkortoplysninger i en periode på knap 4 år, ligesom sagsøgte 3) ikke på anden måde har overvåget sagsøgers kreditkortoplysninger,

at de oplysninger, der eventuelt måtte være tilgået Se & Hør omkring sagsøgers anvendelse af kreditkort i sagsøgte 3)'s tid som ansvarshavende chefredaktør, har ført til artikler omkring sagsøger,

at sagsøgte 1) B har modtaget ikke under 430.000 kr. for at have skaffet sig adgang til oplysningerne. Som det fremgår af sagens bilag 2, blev der alene konfiskeret 365.503 kr. hos sagsøgte 1), idet der i øvrigt skete frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2. Sagsøgte 1) har i sagens natur modtaget et mindre beløb end de omtalte 365.503 kroner i den periode, hvor sagsøgte 3) var ansvarshavende chefredaktør,

at sagsøger generelt var en person af særlig interesse for Se & Hør. Sagsøger var konkret interessant i relation til den fremlagte artikel, idet han var folketingspolitiker, der tilsyneladende var kæresten med

Tv-værten H. Det var det, der gjorde sagsøger interessant i relation til den artikel, der blev benævnt ”*Kærlighedsferie betalt af skatteyderne – Den radikale politiker og TV-værten hyggede sig i Berlin og sendte regningen til de danske borgere*”.

2.2. Til støtte for den nedlagte påstand 1.2 over for sagsøgte 1) B gøres det gældende,

at i det omfang, sagsøger får hel eller delvis medhold i sin påstand, er der intet grundlag for at friholde sagsøgte 1) for et idømt erstatningsansvar.

2.3. Til støtte for den nedlagte påstand 1.3 gøres det gældende,

at der ikke er grundlag for, at sagsøgte 3) skal friholde sagsøgte 4) navnlig ikke i en situation, hvor sagsøgte 4) har erkendt at have haft fornøden tilregnelser til at begå strafbare forhold og er dømt herfor,

at sagsøgte 4) på intet tidspunkt har udstedt instrukser omkring Se & Hør’s anvendelse af kilder, ligesom ledelsen hos sagsøgte 4) var klar over, at der blev anvendt kilder, der i forhold til deres arbejdsgivere kom uretmæssigt til deres oplysninger,

at sagsøgte 4) alene må afholde eventuelle godtgørelseskrav, navnlig henset til at sagsøgte 4) alene har haft den økonomiske gevinst ved udgivelsen af Se & Hør.

2.4. Sagsøgte 3) bemærker, at sagsøger ikke har besvaret de processuelle opfordringer, hvilket skal have processuel skadevirkning for sagsøger. I relation til den manglende besvarelse af den processuelle opfordring 2 skal det have processuel skadevirkning for sagsøger, i relation til vurderingen af den udviste passivitet.

Den manglende besvarelse af den processuelle opfordring 3 medfører, at det lægges til grund, at sagsøger ikke har udnyttet sin adgang til at nedlægge krav om betaling af tortgodtgørelse under den verserende straffesag mod sagsøgte 1) B.

Endelig skal det have processuel skadevirkning, at den processuelle opfordring 4 ikke er besvaret, således at det kan lægges til grund, at der ikke er skrevet yderligere artikler om sagsøger på baggrund af, at der skulle være tilgået bladet oplysninger omkring sagsøgers brug af kreditkort.

I relation til sagsøgte 4) Aller Media A/S må det processuelt lægges til grund, at sagsøgte 4) har haft et betydeligt overskud på bladet Se & Hør i 2008, og at sagsøgte 4) har haft en økonomisk fordel ud af det i sagen passerede.

...”

Sagsøgte 4, Aller Media A/S, har i påstandsdokument af den 9. februar 2018 gjort gældende, at:

"...

1.1 Skadevolder retteligt sagsøgte 1, sagsøgte 2 og sagsøgte 3

1. A har gjort gældende, at han er berettiget til erstatning for tort i henhold til erstatningsansvarsloven (EAL) § 26 for to forhold; (1) for den løbende overvågning foretaget hos Nets A/S ("Nets"), tidligere PBS/IBM, af B, og (2) for de handlinger, som F og C har udført i forbindelse hermed.
2. Ledelsen i Aller Media var ikke vidende om og burde heller ikke være vidende om de af B fortagne overvågninger. Sagsøger anfører, at Aller Media har medvirket til, at mindst én artikel om A's privatliv er blevet bragt i SE og HØR. Hertil bemærkes, at den artikel, som sagsøger har fremlagt som bilag 3, ikke indeholder oplysninger, der krænker A's privatliv. Dertil kommer, at artiklens indhold med oplysninger om et folketingsmedlems ageren i forbindelse med en folketingsrejse må antages at have samfundsmæssig betydning.
3. I relation til de anførte to forhold gøres gældende, at Aller Media ikke er rette skadevolder efter EAL § 26. De ansvarlige skadevoldere er B, F og C, idet de – og ikke Aller Media – er ansvarlige for overvågningen af bl.a. A.
4. Hertil kommer, at Aller Media – for de krænkelser, overvågningen og brugen af kreditkortoplysninger måtte have medført – allerede har betalt, hvad rimeligt kan begrundes på baggrund heraf. I lyset af det forudgående hændelsesforløb fra 2008 til 2012 valgte Aller Media i forberedelsen til den retssag, det blev afgjort ved dom af 24. november 2016 (bilag 2), at erkende sig skyldig i den rejste tiltale, idet Aller Media ønskede at vedstå sig sit selskabsretlige ansvar efter straffeloven som ansvarlig virksomhed, jf. straffelovens § 306.
5. I forlængelse heraf blev Aller Media ved dom af 25. august 2016 (bilag 1) idømt en bøde bestående af 50 dagbøder på hver 200.000 kr., dvs. i alt 10 mio. kr. Ved strafudmålingen lagde retten bl.a. vægt på:
"... den krænkelse, som lovovertrædelserne har medført for de forurettede, ved at oplysninger om private forhold blev videregivet og i et vist omfang offentliggjort."

6. Det er således Aller Medias opfattelse, at retten i strafudmålingen har taget højde for Aller Medias krænkelser mod den enkelte forurettede. Sagen har for Aller Media allerede haft betydelige omkostninger økonomisk, idet Aller Media i alle sagens faser har vedstået sig sit selskabsretlige ansvar og forpligtelser i overensstemmelse med de strafferetlige regler herfor.
7. Det skal i forlængelse heraf bemærkes, at B på eget initiativ kontaktede SE og HØR i 2008. Aller Media kan ikke i nogen henseende være ansvarlig for noget forhold vedrørende B, herunder hans handlinger i relation til forhold 1 og 2. Aller Medias strafansvar er da heller ikke begrundet i B's handlinger. Hertil kommer, at Aller Media ved Østre Landsrets dom af 14. februar 2017 blev frifundet for overtrædelse af straffelovens § 299, stk. 2 (bilag A), og dermed frifundet for bestikkelse af B, hvilket understøtter, at der intet grundlag er for, at Aller Media kan blive holdt ansvarlig for hans handlinger.
8. På den baggrund kan Aller Media derfor ikke gøres yderligere erstatningsansvarlig i henhold til forhold 1 og 2, idet Aller Media allerede forud for nærværende sags anlæggelse har bødet for de krænkelser, som B's løbende overvågninger hos Nets, og F's og C's handlinger i forbindelse hermed, har medført for sagsøger.

1.2 Sagsøgte 2 og sagsøgte 3s handlinger ligger uden for Aller Medias arbejdsgiveransvar

9. På tidspunktet for foretagelsen af de skadevoldende handlinger var C og F i forlængelse af hinanden ansat som ansvarshavende chefredaktør efter medieansvarsloven for ugebladet SE og HØR, der er ejet af Aller Media. Aller Media kan imidlertid ikke holdes ansvarlig for de to ansvarshavende chefredaktørers handlinger i forhold til den skete overvågning efter arbejdsgiveransvaret hjemlet i DL 3-19-2.
10. F's og C's handlinger er af en så abnorm karakter, at arbejdsgiveransvaret ikke omfatter dem. C indgik og etablerede selvstændigt den aftale, der den 24. juni 2008 blev indgået med B om at skaffe sig adgang til de IT-systemer hos Nets, der indeholdt kreditkortoplysninger fra kendte personer. Da F i 2009 overtog jobbet som chefredaktør efter C, fortsatte han aftalen med B.
11. Det må have stået begge klart, at de med deres handlinger handlede langt uden for det for Aller Media acceptable. I kølvandet på en lignende sag vedrørende SE og HØR i Norge i 2007 havde Aller

Medias administrerende direktør O direkte adspurgt C, om SE og HØR i Danmark brugte lignende metoder bl.a. for at sikre sig, at Aller Media ikke anvendte sådanne (bilag 2, s. 152). C havde hertil svaret, at det ikke var tilfældet. Ledelsen i Aller Media var således forud for indgåelsen af aftalen med B klar i sine instrukser til C vedrørende kilder og kildeanvendelse.

12. C og F handlede som chefredaktører direkte i strid med de instrukser, de som ansatte hos Aller Media var underlagt. Både C's og F's handlinger må derfor anses for at være så upåregnelige, at Aller Media ikke havde mulighed for at forudse eller træffe foranstaltninger, der kunne have forhindret det indtrufne hændelsesforløb.
13. På den baggrund kan Aller Media ikke efter DL 3-19-2 holdes ansvarlig for hverken C's og F's handlinger.

1.3 Ikke grundlag for tortgodtgørelse

14. Det bestrides, at A blot skal " ... sandsynliggøre, at der har foreligget faktuelle forhold, som juridisk kan karakteriseres som en krænkelse ... ", jf. replikken s. 3 nederst. Tortgodtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 26 er betinget af, at der foreligger en retsstridig krænkelse, dvs. en culpøs krænkelse, der er af en vis grovhed.
15. Hverken Retten i Glostrups dom af 25. august 2016 (bilag 1) eller dom af 24. november 2016 (bilag 2) er i sig selv tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger en culpøs krænkelse, idet straffelovsovertrædelser ikke i sig selv medfører en ret til tortgodtgørelse. Det gøres derfor gældende, at A ikke har løftet bevisbyrden for, at Aller Media har handlet culpøst, og at der dermed er grundlag for tortgodtgørelse.
16. Endvidere har A - på trods af Aller Medias opfordring hertil, jf. svarskriftet pkt. 18 og bilag C - undladt at indtale et krav under straffesagen mod B. Sagen er nu afgjort ved Østre Lands-rets dom af 8. august 2017 (bilag D).

1.4 Subsidiært, at den nedlagte erstatningspåstand er urimelig høj

17. Der er i stævningen nedlagt påstand om betaling af erstatning for tort på DKK 250.000.
18. A har ikke løftet bevisbyrden for, at

erstatningen for tort skal fastsættes til et beløb i den påståede størrelsesorden, herunder henset til at praksis viser, at erstatning efter EAL § 26 som udgangspunkt fastsættes efter et interval i et helt andet lavt niveau, jf. fx U2015.3565Ø, hvor overvågning med skjult kamera medførte en tortgodtgørelse på DKK 10.000-20.000.

19. Hertil kommer, at Højesteret ved sin kendelse af 21. december 2016 (bilag B), nåede frem til, at advokat Brian Werner Larsen ikke kunne blive beskikket som bistandsadvokat for en række andre kendisser i straffesagen, idet Højesteret ikke fandt, at *"krænkelsen af de forurettede har været af en sådan grov karakter..."*, at beskikkelse kunne komme på tale.

2. HOVEDANBRINGENDER I RELATION TIL SAGSØGTE 1, SAGSØGTE 2 OG SAGSØGTE 3

2.1 Sagsøgte 1, sagsøgte 2 og sagsøgte 3 skal friholde Aller Media

20. Såfremt A af retten får medhold i et erstatningskrav mod Aller Media, gøres det gældende, at B, F og C skal friholde Aller Media for ethvert krav.
21. Henset til, at B, F og C er de rette skadevoldere efter EAL § 26, og at Aller Media ved betaling af den af retten idømte bøde på 10 mio. kr. allerede har påtaget sig sit selskabsretlige ansvar og betalt for de krænkelse, som lovovertrædelserne har medført for bl.a. A, må det anses for rimeligt, at erstatningsbyrden fordeles imellem sagsøgte 1, sagsøgte 2 og sagsøgte 3.
22. Det kan ikke ud fra Aller Medias besvarelse af C's provokation 5 processuelt lægges til grund, at *"... sagsøgte 4) har haft et betydeligt overskud på bladet Se & Hør i 2008, og at sagsøgte 4) har haft en økonomisk fordel ud af det i sagen passerede"*.

3. ANBRINGENDER I RELATION TIL SAGSØGTE 1S SELVSTÆNDIGE PÅSTAND

3.1 Der er ikke grundlag for, at Aller Media skal friholde B

23. For det første har Aller Media - i modsætning til både B, F og C - allerede betalt for de krænkelse overvågning og brugen af kreditkortoplysninger måtte have medført, og for det andet bestrides det, at Aller Media har haft en økonomisk gevinst ved at bringe den som bilag 3 fremlagte artikel i Se & Hør.

24. Der er ingen tvivl om, at B har medvirket til de krænkelse, som overvågningen og brugen af kreditkortoplysningerne, har medført for bl.a. A. Det bemærkes hertil, at Østre Landsret ved dom af 8. august 2017 (Bilag D) stadfæstede Retten i Glostrups dom af 24. november 2016 (bilag 2), hvorved B blev dømt til fængsel i 1 år og 6 måneder netop herfor.
25. Der foreligger således ingen forhold, der kan begrunde, at Aller Media i foreningen med C og/eller F skal friholde B.

4. ØVRIGT

26. F har undladt at besvare Aller Medias opfordring 2, jf. Aller Medias duplik af 28. august 2017, pkt. 8, og Aller Medias processkrift B af 26. januar 2018, pkt. 6, hvorefter F blev opfordret til at uddybe følgende postulat: "*... og hvor dele af direktionen i sagsøgte 4) har været vidende om anvendelsen af kreditkortkilden og har haft økonomisk fordel heraf*", jf. F's svarskrift af 20. april 2017.
27. Retten bedes derfor lægge til grund, at postulatet er udokumenteret og uden faktisk indhold.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen procederet i overensstemmelse hermed.

Retten's begrundelse og afgørelse

Indledning og retsgrundlag

A gør under denne sag gældende, at han har krav på godtgørelse for tort, fordi de sagsøgte skaffede sig adgang til og systematisk foretog overvågning af hans kreditkorttransaktioner, eller havde mulighed for at foretage en sådan overvågning. Herved gøres det gældende, at A har været udsat for en alvorlig krænkelse af sit privatliv, og at denne krænkelse berettiger til godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26.

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, har følgende indhold:

"

Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale de forurettede godtgørelse for tort.

..."

Bestemmelsen fandtes tidligere i ikræfttrædelsesloven til straffeloven § 15,

stk. 1, hvorefter den der efter dansk rets erstatningsregler var ansvarlig for en krænkelse af en andens legeme eller frihed eller for retsstridig krænkelse af hans fred, ære eller person i øvrigt, foruden at yde erstatning for økonomisk skade eller tab skulle betale den forurettede en godtgørelse for lidelse, tort, ulempe, lyde og vansir samt for forstyrrelse af stilling og forhold.

Bent Unmark Larsens skrev i Ugeskrift for retsvæsen 1977 B, side 345 ff, om grundbetingelserne for godtgørelse for tort blandt andet:

"...

Det er efter § 15 en betingelse for at yde godtgørelse for tort, at der foreligger en retsstridig krænkelse af en anden persons fred, ære eller person i øvrigt. Hvor denne grundbetingelse er opfyldt, skal der ydes godtgørelse for »lidelse, tort, ulempe, lyde og vansir, samt for forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold«. I denne opregning må udtrykket tort jo, ligesom de øvrige udtryk, stå som betegnelse for en eller anden form for skadevirkning og ikke blot som en gentagelse af grundbetingelsen, at der skal foreligge en (æres)krænkelser. Det fremgår også af, at der efter bestemmelsen alene kan tillægges den forurettede en *godtgørelse*, ikke en bod af sagsøgte. Med udtrykket tort er der altså, ligesom med de andre udtryk i opregningen i § 15, peget på en type af ikkeøkonomiske skadevirkninger, som godtgørelsen skal kompensere, og som *udover* den retsstridige krænkelse må være tilstede, hvis godtgørelse skal kunne ydes.

...

4. Skal man positivt bestemme den skadevirkning, der i IK § 15 er betegnet som tort, kan man næppe i en abstrakt definition komme det meget nærmere end straffelovrådet, der i Betænkning (nr. 601/1971) om privatlivets fred (s. 65) har defineret tort som »krænkelser af selv- og ærefølelsen, d. v. s. en persons opfattelse af eget værd og omdømme«.

..."

Tort defineres i litteraturen i overensstemmelse hermed som en krænkelse af en anden persons selv- og ærefølelse, dvs. den forurettedes opfattelse af eget værd og omdømme. Det er ydmygelsen, der begrunder kravet. Tort er dermed en krænkelse eller udmygelse som nogen tilføjer en anden person så denne mister anseelse eller selvfølelse.

Godtgørelse for tort

Under denne sag er beviserne for, at A blev udsat for systematisk overvågning af hans kreditkorttransaktioner, at Se og Hør skrev én artikel, hvori der indgik oplysninger fra hans kreditkorttransaktioner, A's forklaring om, at han via aktindsigt hos Vestegnens Politi har fået indsigt i, at hans kreditkorttransaktioner er blevet hacket 5-6 gange, samt de interne mails hos Se og Hør om A's

rejse til Rom.

Disse oplysninger vedrører alle andet halvår af 2008.

Herudover er der de generelle oplysninger, der kom frem under straffesagen, hvor det blev konstateret, at der var hacket 906 kreditkorttransaktioner i perioden fra 24. juni 2008 til 31. december 2011 vedrørende kendtes kreditkort, og at B via typisk sms'er sendte oplysninger om kendtes kreditkorttransaktioner til hovedsageligt to journalister hos Se og Hør.

Efter 2008 findes under denne sag ingen beviser for, at A's kreditkorttransaktioner blev hacket og videregivet til Se og Hør.

Da der herefter endvidere ikke blev skrevet artikler i Se og Hør om A, og da A har forklaret, at han ikke via aktindsigt fik oplysninger om yderligere videregivelse af hans kreditkortoplysninger, finder retten ikke, at der herefter er en formodning for, at A blev udsat for systematisk overvågning af hans kreditkorttransaktioner. Retten finder herefter ikke grundlag for at vende bevisbyrden således at det er de sagsøgte, der skal bevise, at de ikke overvågede A's kreditkortoplysninger efter 2008.

B har under denne sags forberedelse på opfordring oplyst, at det ikke bestrides, at A har stået på en liste, som det ikke bestrides har eksisteret, men at B ikke er bekendt med forhold vedrørende en fjernelse af A's navn fra en liste.

Retten finder ikke, at dette alene beviser, at A generelt blev overvåget, idet der ikke under denne sag er fremlagt en liste eller andet der indikerer, at A stod på en sådan liste, og uanset dette har retten ingen forklaring fået om, hvorvidt personerne på disse lister faktisk blev overvåget. Retten har herved også lagt vægt på, at D, som forklarede om "lister" under straffesagen, forklarede, at der omkring den 29. september 2008 ikke fandtes en liste i papirform, mens det under straffesagen syntes at være kommet frem, at der den 10. februar 2009 fandtes en liste med 114 navne. I andet halvår af 2008, hvor Se- og Hør skrev om A fandtes der således ikke en "fast" liste over de kendte personer, som Se og Hør fandt interessante.

Retten finder således ikke, at det under denne sag er bevist, at A generelt har været udsat for overvågning.

Derimod finder retten det bevist ved A's forklaring samt artiklen og mailkorrespondance internt hos Se og Hør, at A's kreditkorttransaktioner blev hacket og videresendt til Se og Hør 5-6 gange i andet halvår af 2008.

Journalisten på den ene artikel Se og Hør bragte om A, vidnet E, har hertil forklaret, at han allerede havde oplysningerne til artiklen fra flere andre kilder, da han fik kreditkorttransaktionsoplysningerne.

Oplysningerne i artiklen om, at A var i Berlin sammen med H havde Se og Hør allerede fra en turist, der havde taget et billede af dem hånd i hånd på gaden.

Oplysningerne i artiklen om, at A ikke havde deltaget i de møder, som han var i Berlin for at deltage i, havde journalisten allerede fra to politiske kilder, som efter det oplyste var kollegaer til A og også i Berlin for at deltage i disse møder, samt fra listerne fra møderne, hvor A ikke havde noteret sig. Ligesom billedet af A og H var taget på et tidspunkt, hvor der blev afholdt et Nato møde.

De eneste oplysninger som således kommer fra kreditkorttransaktionerne i artiklen findes herefter at være:

"Især var den hotte cafégade, Simon Dach Strasse, et yndet udflugtsmål efter deres hede nætter på byens natklubber."

Denne oplysning findes ikke i sig selv at indeholde en krænkelse der berettiger til godtgørelse for tort, og retten finder heller ikke samlet set under hensyn til de flere andre kilder til artiklens egentlige indhold, at denne artikel berettiger A til godtgørelse for tort.

Herefter er spørgsmålet om A er berettiget til tortgodtgørelse på baggrund af de 5-6 kreditkorttransaktioner, det er fundet bevist, at der er blevet hacket og videregivet til medarbejdere hos Se og Hør.

Disse 5-6 hackinger af A's kreditkortoplysninger, som blev videregivet til Se og Hør, var i følge A's forklaring kreditkorttransaktioner, der alle skete i det offentlige rum, som betaling for indkøb eller hotelværelser i arbejdsregi.

Der var således intet særligt hemmeligt, personligt eller udmygende ved disse kreditkorttransaktioner.

Uanset det ubehagelige ved efterfølgende at få oplyst, at der blev kigget på ens private kreditkorttransaktioner, finder retten ikke, at der ved disse 5-6 kreditkorttransaktioner, som alene A har forklaret om, er blevet påført A en tort i form af hverken en ydmygelse, en skadevirkning eller en krænkelse af A's selv-og ærefølelse.

På denne baggrund findes sagsøgeren således ikke at have bevist, at de sagsøgte har krænket sagsøgeren på en sådan måde ved de 5-6 konkrete hackinger og videregivelse eller den ene artikel, at dette medfører at sagsøger har krav på godtgørelse for tort.

Sidst har A gjort gældende, at den blotte mulighed for at kigge i hans private kreditkorttransaktioner berettiger ham til godtgørelse for tort.

Uden at der under denne sag er kommet nærmere frem om, hvordan mulighederne var for at kigge i A's kreditkorttransaktioner faktisk har været, finder retten ikke, at der i den eventuelle blotte mulighed for at kigge i A's kreditkorttransaktioner ligger en krænkelse af A, idet der ikke heri er en ydmygelse, skadevirkning eller tab af anseelse eller selvfølelse, og dermed en tort.

Herefter og efter en samlet vurdering finder retten det således ikke bevist, at A har været udsat for en krænkelse, der berettiger til godtgørelse for tort.

De sagsøgte frifindes herefter for sagsøgers påstand, og der er herefter ikke grundlag til at tage stilling til de indbyrdes nedlagte friholdelsespåstande.

Sagens omkostninger

A skal herefter betale sagens omkostninger.

Der er ved fastsættelse af rimelige udgifter til advokat lagt vægt på sagens værdi, forløb og udfald. Sagen er hovedforhandlet over to retsdage. Retten finder ikke, at de sagsøgte har haft en væsentligt nemmere forsvar mod påstanden ved at de var fire sagsøgte, idet hver sagsøgt har ført sit forsvar individuelt. Derimod har de sagsøgtes indbyrdes friholdelsespåstande også taget tid under både sagens forberedelse og hovedforhandling. Herefter er sagsomkostningerne fastsat indenfor det almindelige interval for sager med en sagsværdi på mellem 200.000 kr. og 500.000 kr. C */og F har som ~~den~~ *de eneste af de sagsøgte oplyst ikke at være momsregistreret, hvorfor ~~hans~~ *deres salær er inkl. moms.

Thi kendes for ret:

B frifindes.

F frifindes.

C frifindes.

Aller Media A/S frifindes.

A skal inden 14 dage til B betale sagsomkostninger med 40.000 kr.

A skal inden 14 dage til F betale sagsomkostninger med ~~40.000 kr.~~
**/50.000 kr.

- - -
A skal inden 14 dage til C betale sagsomkostninger med 50.000 kr.

A skal inden 14 dage til Aller Media A/S betale sagsomkostninger med 40.000 kr.

Sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8a.

...

dommer

*/ og **/Berigtiget i medfør af retsplejelovens § 221, da advokat Kåre Pihlmann har oplyst, at han i svarskrift 20. april 2017 har oplyst, at F ikke er momsregistreret.

Publiceret til portalen d. 10-04-2018 kl. 12:27
Modtagere: Sagsøger A